Ru. Nr. 1

NUMĂRUL 1 DIN IANUARIE 1943

Signal

Înainte
de a porni la trupă
„Contingentul 1943"
Privitor
la articolul din acest număr
„Cei mai puternici"

de Război (PK)

Belgia 3.— fr. Boemia-Moravia 4 kr. Bulgaria 8 leva Croatia 6 kuna Danemarca 50 Öre Elveția 55 Rappen Finlanda 4,50 mk Franța 5 fr. Grecia 4,50 dr. Italia 3 lire
Norvegia 50 ore Portugalia 2 esc. România 20 lei Serbia 6 dinari Slovacia 3 ks. Spania 1,50 pes. Suedia 55 öre Turcia 20 curuși Țările de Jos 20 centime / Ungaria 40 filleri
Siria Inferioară, Țările de Est 40 Pfg

TOSCA
EAU DE COLOGNE

UNA DIN RENUMITELE CREAȚII
DE PARFUM ALE CASEI

№ 4711.

PENTRU ZILE MARI

Miros frumos, răcoare, grație și farmec — mulțumită apei de Colonia „Tosca" 4711, o compoziție fericită de apă de Colonia clasică, înviorătoare, cu mirosul fermecător al parfumului „Tosca"

HT 1943 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

PENTRU BĂTĂLIA

DIN ATLANTIC

In timp ce pe calele de construcții cresc nave noi de război, în fabrici speciale, împrăștiate pe jumătate din suprafața Europei, li se construesc armamentul

Fotografia
Weidenbaum, reporter de război (PK)

TOSCA
EAU DE COLOGNE

UNA DIN RENUMITELE CREAȚII
DE PARFUM ALE CASEI

№ 4711.

PENTRU ZILE MARI

Miros frumos, răcoare, grație și farmec — mulțumită apei de Colonia „Tosca" 4711, o compoziție fericită de apă de Colonia clasică, înviorătoare, cu mirosul fermecător al parfumului „Tosca"

HT 1943 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

PENTRU BĂTĂLIA DIN ATLANTIC

În timp ce pe calele de construcții cresc nave noi de război, în fabrici speciale, împrăștiate pe jumătate din suprafața Europei, li se construiesc armamentul

Fotografia:
Weidenbaum, reporter de război (PK)

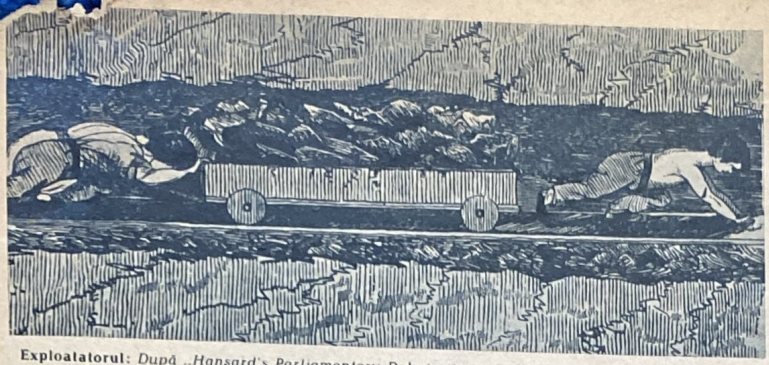

Exploatatorul: *După „Hansard's Parliamentary Debates", anul 1936 37, potrivit unui recensământ din 12 Decemvrie 1936, în minele de cărbuni ale Marii Britanii lucrau 17.044 tineri sub 16 ani. „Englezii se laudă", spune B. G. Shaw în „The Man of Destiny", „că fiecare sclav este eliberat de îndată ce acesta pune piciorul pe pământul britanic, în realitate însă ei vând proprietarilor copiii săracilor din Anglia, încă dela vârsta de 6 ani, care îi pun să muncească ca sclavii*

Speculantul: *La bursele lumii, pâinea cea de toate zilele, grâul și alimentele sunt obiectele de speculație ale comercianților particulari, care, sancționați de principiile fundamentale ale economiei liberale — înscenează urcări și prăbușiri de prețuri, după bunul lor plac, oameni care nu sunt răspunzători și a căror metode de concurență au condamnat la foamete nenumărate țări*

Proprietarul: *Această fotografie arată pe niște locatari din cartierul Stepney din Londra, care s'au baricadat pentrucă unul din chiriași va fi dat afară. Adesea este vorba numai de chiria pe o săptămână. Proprietarii acestor locuințe sunt societăți ca „London Property Investment Trust", care în 1933 plătea pentru o acțiune de 5 lire sterline, un dividend de 250 lire, iar în 1931, chiar 710 lire. În nouă ani, acționarul unui dividend a încasat deci 80.000 de procente*

Pentru un asemenea afacerism în Europa nouă nu mai este loc

Mai are viitor întreprinzătorul?

De prof. dr. Heinrich Hunke, Berlin

Întrebarea aceasta se discută astăzi foarte viu, pe alocuri cu anumite îngrijorări. În articolul de mai jos dăm un răspuns limpede și foarte pozitiv, arătând în același timp printr'o serie de exemple caracteristice care sunt tipurile de întreprinzători care și-au terminat definitiv rolul lor în Europa

Este totdeauna foarte greu să prezici viitorul, căci aceasta înseamnă să recunoști esențialul, deosebindu-l de ceea ce este secundar. Oricine care s'a ocupat vreodată amănunțit cu vreo problemă, va confirma acest adevăr. Același lucru se poate spune în special în privința tratării problemelor care sunt atinse de marea răscolire din timpul nostru, poate într'un mod decisiv. Întradevăr, vechea concepție din care și-au primit problemele sensul și interpretarea lor, a devenit între timp obiectul unei critici înverșunate. Dar cum să iei atitudine față de probleme care, ca de exemplu problemele economice, constitue niște mărimi foarte complexe, ale căror factori diferiți nu se pot izola decât foarte greu și care nu se pot aprecia decât și mai greu în importanța lor generală?

Pentru a concretiza cele spuse, să luăm de exemplu economia Berlinului. La sfârșitul războiului de treizeci de ani, Berlinul avea 6.000 de locuitori. La începutul secolului al XIX-lea, numărul locuitorilor crescuse la 175.000. Pe la 1870, populația ajunse la un milion. După aceea, Berlinul s'a înrolat tot mai repede în șirul marilor orașe mondiale, cu toate că evoluția sa n'a fost favorizată nici de cum de bogății ale solului sau de alte bunuri, sau de vreo situație deosebit de avantajoasă. Nu încape îndoială în privința faptului că orașul nu s'a desvoltat decât aici, au colaborat cu succes într'un mod deosebit spiritul de inițiativă politică, activitatea economică-politică, inițiativa în afaceri, cercetările științifice și puterea de lucru generală a populației. Evoluția politică a constituit piatra fundamentală a desvoltării Berlinului. Întradevăr, acest oraș ar fi rămas mic, dacă Germania, prin intermediul Prusiei, n'ar fi devenit o putere mondială. Vasta activitate politică economică a regilor prusieni a făcut să se nască primii germeni ai economiei berlineze. În secolul al XIX-lea, inițiativa întreprinzătorilor a desvoltat apoi acești germeni până la cea mai mare înflorire. Apoi cercetările științifice și inteligența muncitorimii au contribuit din partea lor la crearea posibilităților acestei desvoltări, a fundamentelor și a promovării sale.

Iată prin urmare secretul desvoltării economiei Berlinului. Dar o aprofundare mai mare a problemei duce la discuții anevoioase și grele: Chiar rolul politicii va fi judecat în mod diferit. Liberalismul declară inițiativa întreprinzătorului drept forța motrice a sistemului economic. De altă parte, economia sistematică de orice nuanță neagă cu desăvârșire inițiativa particulară.

Dar acum trebue să aibă loc o decizie în această chestiune, căci întreaga organizație a economiei depinde în mod esențial de răspunsul negativ sau afirmativ la această întrebare. Deci care este adevărul? Întreprinzătorul este oare o componentă esențială sau un produs oarecare al organizației economice din prezent și viitor?

Măștile antreprenorului

Răspunsul la această întrebare trebue să înceapă printr'o determinare a caracterului antreprenorului. Trebue să accentuăm însă în același timp că nu ajungem la niciun rezultat prin definiția obișnuită, după care antreprenorul e acela care poartă adevăratul risc al întreprinderii. Dacă această definiție ar fi justă, atunci orice persoană juridică, mai mulți moștenitori, sau orice persoană capabilă de afaceri în mod limitat ar putea fi întreprinzător. Dar este limpede faptul că în felul acesta nu se ajunge decât la o explicare formală a problemei, o explicație care nu ne dă nicio privire asupra adevăraților factori economici. Rezultatul n'are mai multă valoare decât constatarea făcută de exemplu de un medic, că un om poate trăi numai cu o jumătate de plămân, căci în felul acesta nu s'a spus nimic valabil în general despre importanța adevărată a acestei instituții.

În afară de aceasta, o serie de tipuri de întreprinzători cu care se compară întreprinzătorul propriu zis, constitue un obstacol pentru o recunoaștere reală a importanței întreprinzătorului. Aceasta înseamnă fără îndoială că există figuri de întreprinzători, dar că e discutabil dacă ei reflectă adevăratul aspect al întreprinzătorului.

Unii consideră ca întreprinzător pe **capitalist,** pe financiarul care descoperă peste tot locul unde se poate face o afacere, care adună comorile lumii și le înmulțește continuu. Adică întreprinzătorul este acel burghez clasic pe care l-a descris odată Sombart, și chiar dacă îl refuzăm, în jurul lui plutește un anumit romantism. Fiecare ar vrea să participe cumva la această ordine economică, ce e drept fără a se expune primejdiilor ordinei liberaliste, crizelor și luptelor pentru putere. Apare o imagine ideală, care urmează să asigure avantajele acestei lumi și să-i înlăture desavantajele: este ordinea medievală a breslelor, cu condiții de admitere severe, cu controlul necesităților și cu normele unei alimentații îndestulătoare. Dar se trece cu vedera faptul că realizările întreprinzătorului presupun alături de o energie maximală și o libertate maximală a activităților și că o negare a acestora atrage după sine fără îndoială o stingere a calității de întreprinzător.

Alții consideră pe întreprinzător drept **patron,** gândindu-se în această ordine de idei de cele mai multe ori în același timp la salarii, la armata industrială de rezervă și la lupta dintre clase. Întreprinzătorul este patronul, adică exploatatorul. Un nou ideal încearcă și aici să-i facă față: apare idealul egalității, iar întreprinzătorul este înlocuit cu funcționari.

O a treia categorie, care de altminteri refuză bazele spirituale ale egalizării, consideră pe întreprinzător de asemenea drept un **administrator,** și anume **drept un reprezentant al autorităților.** Ceea ce dorește grupul al doilea, este înregistrat aici cu compătimire, dar se primește această situație, ca o fatalitate inevitabilă. Intradevăr nici nu se poate nega faptul că intervențiile din partea Statului limitează tot mai mult libertatea întreprinzătorului. Economia lumii întregi a făcut doar saltul spre un sistem economic dirijat de nevoie sau din principiu, făcând astfel din întreprinzător un simplu organ executiv al competențelor oficiale. Numărul și puterea funcționarilor crește permanent.

În sfârșit mai există încă o categorie de observatori care identifică pe întreprinzător cu **tehnicianul.** Aceștia accentuează faptul că fără tehnica modernă nici nu se poate închipui ecnomia, că dacă în trecut tehnicianul s'a găsit totdeauna numai într'un rol aservit, apoi astăzi situația trebue să se schimbe. În afară de aceasta, ei afirmă că astăzi misiunea întreprinzătorului a fost înlocuită prin organizarea piețelor și prin repartizarea și dirijarea comenzilor din partea Statului. Nu încape îndoială în privința faptului că și această argumentare conține un sâmbure de adevăr, dar că pe de altă parte nu se poate trece cu vederea faptul că în afară de tehnică mai există și o misiune și o activitate independentă economică. Intradevăr, tehnica poate face multe, dar

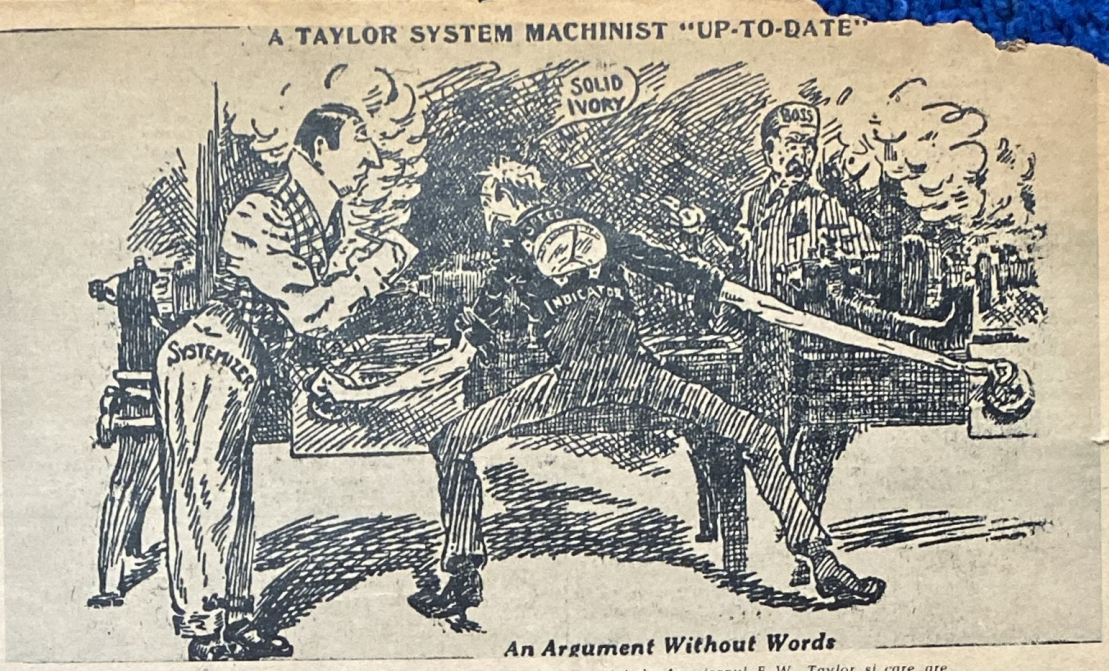

Omul muncitor ca mașină: *Faimosul sistem Taylor, inventat de Americanul F. W. Taylor și care are ca scop mecanizarea sistematică a omului a putut lua ființă numai în timpul de prosperitate al unui afacerism prin care s'a umblat numai după câștig, făcându-se din muncitor un robot pentru fabrici*

Prototipii sistemului de exploatare:

Nu se datorește de loc întâmplării faptul că numele câtorva din cei mai renumiți antreprenori ai economiei liberale sunt în strânsă legătură cu cele mai mari scandaluri ale istoriei economice mai noi — căci acești antreprenori n'au fost apariții exceptionale într'un sistem de altmintrelea sănătos, ci prototipii unei forme economice dominante. În Europa nouă nu va mai putea însă să existe tipul unor asemenea întrepinderi: pentrucă nu va mai exista nici acel sistem economic care constituia premisa activității sale

Camillo Castiglioni, *fiul unui rabin din Triest a acaparat la izbucnirea războiului mondial aproape toată industria aeronautică austriacă. Prin livrarea unor aparate și motoare de calitate inferioară, sute de aviatori viteji și-au găsit moartea. Când s'a descoperit în cele din urmă această manevră a lui Castiglioni, el s'a sustras dela condamnare fugind.*

Sir Victor Sassoon *este cel mai tânăr din familia orientală Sassoon, a cărei primă avere provenea din importarea ilegală din China a opiului. Ei i se datorește în primul rând faptul că împreună cu guvernul englez, China a fost târîtă în razboiul opiului. Sir Victor moșteni firma din Bombay, fiind socotit astăzi ca unul dintre cei mai mari speculanți din lume.*

Sir Basil Zaharoff *a fost cel mai mare furnizor de armament din toată lumea. În războiul cu Burii, în războiul balcanic și în războiul ruso-japonez a livrat arme — și anume ambelor tabere. El a finanțat cele 17 revoluții care au avut loc în Grecia între 1910 și 1936 și campania contra Turciei. Cea mai mare afacere din viața sa a fost însă războiul mondial. Din 1875 el a fost — în avantajul afacerilor sale particulare — agent în Intelligence Service*

A. P. Sloan, *președintele companiei General-Motors, a inventat cea mai mare afacere în rate. El a speculat în mod conștient naivitatea cumpărătorilor cărora nu le sta în putința să-și cumpere articole de lux. Înainte de începutul războiului întreprinderile în rate din America au vândut 80 % din toate mobilele, 10 % juvaeruri, 90 % automobile și 90 % aparate de radio, storcând astfel clienților lor câștig de 10 până la 30 procente*

Alfred Löwenstein, *financiarul belgian, care în 1928 s'a prăbușit în mod misterios în Canalul Mânecii cu avionul său particular, a fost un hazardeur. Prospectele și promisiunile sale au fascinat mii de rentieri mari și mici care i-au încredințat banii pe care i-au pierdut odată cu el. El era tipul financiarului necreator, care lucra numai cu cifre, nevroind să știe nimic de fabricile pe care le avea, necunoscând decât cursul acțiunilor*

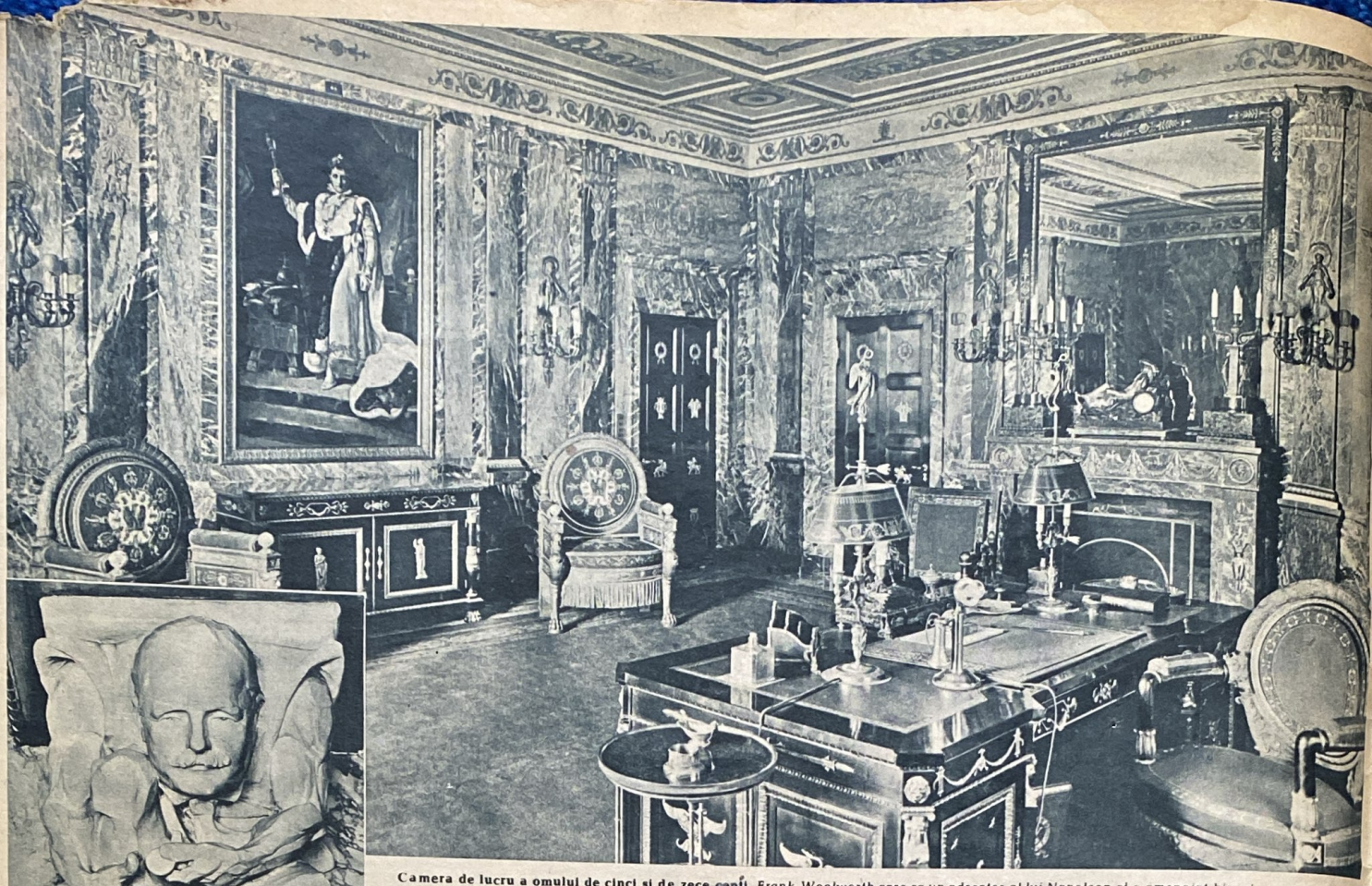

Camera de lucru a omului de cinci și de zece cenți. *Frank Woolworth care ca un adorator al lui Napoleon și-a amenajat biroul său particular cu mobile scumpe care au aparținut altădată lui Napoleon, a speculat cu cenți câștigând astfel milioane. El s'a străduit totdeauna să dea în exterior întreprinderii sale mondiale caracterul unei necesități sociale, subliniind cu predilecție că magazinele cu articolele cele mai ieftine sunt o adevărată necesitate pentru stratul celor cu mijloace reduse. În realitate el a vătămat adesea prin mărfuri de calitate inferioară industria mică și meseriile manuale, cât și pe cumpărători*

Woolworth își înnumără dolarii. *În hala de intrarea clădirii principale Woolworth a fost instalată la capitoliul unei coloane această sculptură cu efect grotesc a proprietarului*

efectele sale nu se realizează în lumea beției tehnice, ci a rațiunii tehnice, adică în lumea economică în care forțele economice ale repartizării mânei de lucru trag granițe restrânse pentru materiile prime și alimentele existente, și pe care tehnica le poate lărgi, dar nu le poate trece cu vederea și înlătura. S'ar mai putea lărgi mult aceste concepții comune despre întreprinzător. Dar prin aceste discuțiuni n'am ajunge la o concluzie esențială.

Adevărul în privința întreprinzătorului

Nu putem ajunge la o deciziune în privința caracterului întreprinzătorului decât numai dacă constatăm dacă patronul, capitalistul, funcționarul sau tehnicianul este întradevăr întreprinzătorul, sau dacă el n'a apărut eventual numai din întâmplare sub această mască. Să ilustrăm această afirmație printr'un exemplu: singura formă de organizație practică a dirijării maselor este în mod indiscutabil organizația militară; adică orice masă nu se poate organiza decât prin împărțirea în conducători și conduși, în ofițeri, subofițeri și trupă. Acest adevăr este valabil pentru toate timpurile, pentru toate formele de stat și pentru toate ideologiile. Cu alte cuvinte, ofițerul poate apare sub forma unui căpitan de miliție, a unui comandant de gărzi civile sau ca un ofițer modern. El poate fi ales sau numit, el poate participa sau nu în mod financiar la succesul militar. Dar un lucru este cert, în mod irefutabil, anume că nicio dirijare de masă nu se poate imagina fără comandanți și trupe, și fără elementul disciplinei. Exemplul acesta adaptat la subiectul nostru înseamnă răspunsul la întrebarea dacă figura întreprinzătorului constitue un astfel de fenomen de organizație natural în viața economică și care este importanța sa esențială.

Dacă examinăm lucrurile mai în deaproape, constatăm că întradevăr, toate calitățile amintite mai sus pot exista individual sau global la un întreprinzător, și cu toate acestea ele nu-l caracterizează în întregime.

Astfel imboldul de câștig material poate fi foarte adesea și la mulți oameni singurul motiv pentru atitudinea economică. Dar cu toate acestea nu se poate dovedi afirmația că forța creatoare a personalității ar depinde numai de imboldul de câștig material. Ea este o construcție anemică, născută într'o epocă care a izolat pe „homo economicus" de întregul rest al vieții și relațiunile sale. Dar viața însăși ne arată că sârguința, pofta de muncă, spiritul de invenție, talentul tehnic și spiritul de prevedere sunt tot atât de importante în economie ca și imboldul de câștig. Nu este de sigur o excepție faptul că Alfred Krupp a putut spune odată muncitorilor săi următoarele: „Am început cu oameni puțini. Ei câștigau mai mult și trăiau mai bine ca mine. Așa am dus-o aproape 25 de ani, cu griji și trudă, și apoi când dădeam de lucru unui număr de oameni mai mare, averea mea totuși era mai mică decât averea pe care o au astăzi mulți muncitori din turnătorie." Dar pentru economia publică este valabil fără rezerve ceea ce a spus Fuehrerul la serbarea centenarului Căilor Ferate Germane: „Ele constitue un avertisment față de pretențiunile exclusiv private ale doctrinei capitaliste. Ele sunt dovada vie a faptului că se poate conduce foarte bine o întreprindere în comun, fără a fi nevoie de o conducere capitalistă particulară."

Și funcțiunea de patron nu e decât o latură a activității întreprinzătorului. Printr'o clasificare falsă a oamenilor muncitori în patroni și muncitori propriu zișI, ne-am obișnuit să considerăm pe întreprinzător mai ales ca patron. În realitate însă principala misiune a întreprinzătorului este elaborarea unei înfăptuiri economice dela care se legitimează abia funcțiunea de patron.

Întreprinzătorul nu poate fi echivalat nici cu funcționarul, cu reprezentantul autorităților. În realitate este tot atât de fals să se afirme că întreprinzătorul ar fi un funcționar, pe cât de falsă este și afirmația că funcționarul n'ar putea fi întreprinzător. Întradevăr, experiența ne arată că pretutindeni, în viața

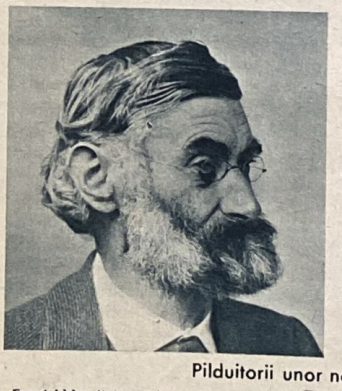

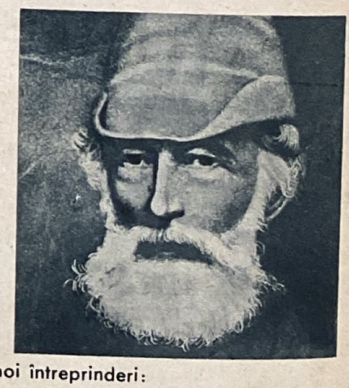

Pilduitorii unor noi întreprinderi:

Ernst Abbe, *fizicianul și conducătorul de mai târziu al uzinelor optice Zeiss din Jena a făcut un pas pe care rar îl întâlnim la un antreprenor: el și-a donat averea sa uzinii, a transferat-o în fundația Karl Zeiss, lucrând mai departe ca și până atunci. El a înființat așezăminte sociale și a făcut să se plătească lefuri bune, dar câștigul uzinelor după voința sa nu trebuia să revină directorului și nici muncitorilor, ci numai întreprinderii*

Alfred Krupp, *renumitul industriaș german scria în toamna anului 1871 despre Anglia într'o scrisoare: „Noi vrem să avem numai muncitori credincioși care să ne fie recunoscători că le dăm pâine, noi vrem să-i tratăm cu omenie și să ne îngrijim de ei și de familiile lor, ei trebuind să câștige la noi maximul pe care îl poate oferi o industrie — sau dacă nu, trebue să renunțăm la asemenea industrii unde lumea trebue să moară de foame*

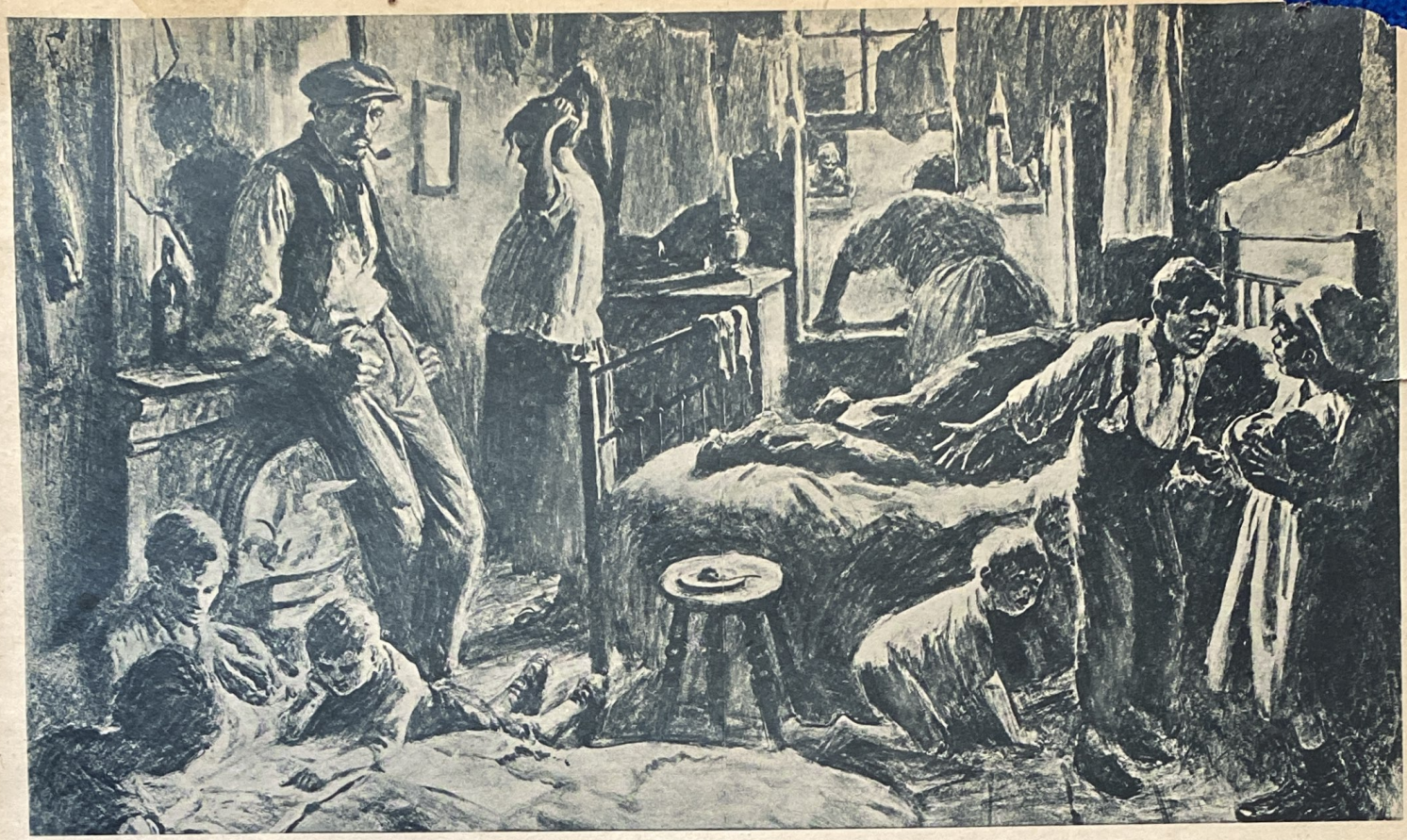

Locuințele marilor proprietari londonezi: *de sigur că ei nu locuesc aici singuri, dar le aparține pământul pe care stau faimoasele „slums" londoneze. Doisprezece lorzi și duci își împart între ei cea mai mare parte din orașul Tamisei, iar bogăția lor este câștigată în cea mai mare parte din chiria unor locuințe de muncitori mizerabile. Un venit de 900.000 lire ster. e o raritate. Planurile pentru înlăturarea acestei stări sunt mereu boicotate de proprietarii acestor clădiri*

publică ca și în economia particulară, progresele importante se realizează de către o forță întreprinzătoare, întocmai după cum și funcționarul administrator joacă același rol în administrație și economie. Numărul și puterea acestor funcționari crește mereu. Dar ei tot trăiesc din inițiativa și din realizările creatoare ale unor indivizi.

Nici întreprinzătorul și tehnicianul nu sunt identici. Tehnicianul poate fi întradevăr un întreprinzător, dar nu pe baza talentului său etnic, ci pe baza calităților sale ca întreprinzător. Nimănui nu-i va veni ideea să înlocuiască în viața militară misiunea tehnică și priceperea tehnică prin misiunea tactică și strategică, identificând calitățile de comandament necesare pentru soluționarea lor. Dimpotrivă, tehnica este încadrată în lumea soldatului, pentru a-l ajuta. Același lucru trebue să fie valabil și pentru economie.

În rezumat, analiza istorică și științifică ne arată că întreprinzătorul este adevărata personalitate economică, care conduce și organizează o întreprindere. Această personalitate se găsește în întreprinderile mici și mari, în economia particulară și în Stat, și ea nu poate fi înlocuită prin niciun alt element. Nu e vorba, condițiunile și instalațiile, capitalul și invențiile oferă posibilități economice, dar totdeauna numai pentru oamenii care știu să le folosească. De aceea, adevăratele personalități de întreprinzători se pot aprecia lor numai cu greu în privința valorii lor pentru îndeplinirea anumitor misiuni și pentru întreaga economie. Ele au multe caractere comune cu plăsmuitorii vieții politice și cu marii oameni ai științei. Ca și aceștia, ei caută problemele și se trudesc să le soluționeze, concentrându-și forțele și deschizând terenuri noi pentru mulți.

Așa va fi mereu, căci întreprinzătorul este inventatorul, descoperitorul, organizatorul și educatorul din viața economică. El este inventatorul în sens economic. Este misiunea sa să organizeze producția pe baza invenției tehnice. Numai cel care a constatat din proprie experiență cât de mare este distanța și dificultățile dintre prima încercare tehnică și marea producție economică știe cât de plină de răspundere și cât de mare este această misiune a întreprinzătorului. Tot atât de importantă este cealaltă misiune, de a deschide pieți noi ca pionieri, de a descoperi necesități noi și de a face posibilă satisfacerea lor. Pentru a realiza ambele, el trebue să poată „coordona în gândire" condițiunile economice. Astfel prin organizația sa, maximul de pricepere al diferiților colaboratori se transformă într un optim de succes pentru toți. Și în strânsă legătură cu aceasta este iarăși educarea întregii întreprinderi la maximul de randament economic, economie și dibăcie. De aceea nu exagerăm dacă afirmăm că întreprinzătorul este o componentă indispensabilă a oricărei economii.

Importanța întreprinzătorului particular

Prin urmare, politica economică nu poate avea drept misiune o eliminare a forțelor întreprinzătoare, ci misiunea ei trebue să fie o îndrumare și o acti-

Un scandal de luare de mită de cele mai mari proporții *a fost procesul Barmat din Berlin. Cei patru frați Barmat au înțeles în calitate de antreprenori să facă afaceri enorme prin conrupere funcționarilor, păgubind numai Reichul cu suma de 39 de milioane mărci. După procesul împotriva lor, în 1937 un nou proces desfășurat în Olanda a dus la descoperirea altor excrocherii ale fraților Barmat care de astă dată păgubiseră banca națională belgiană cu 34 milioane*

Un scandal la bursă de cele mai mari proporții *a fost în 1938 arestarea surprinzătoare a președintelui bursei new-yorkeze, Richard Whitney, membrul uneia din cele zece familii americane, cele mai bogate. Ca proprietar al unei cunoscute case de misiți și-a însușit bani din casă și a fost condamnat la un an închisoare la Sing-Sing. Cu o seamă de asemenea scandaluri, afacerismul economiei concurenței libere s'a dat de gol în modul cel mai cras. Europa viitoare va avea un sistem economic în care asemenea oameni de afaceri vor fi excluși din capul locului*

Va trece oare pericolul?

Pe puntea unui vas însoțitor în timp ce o torpilă inamică vine către un vas petrolier german

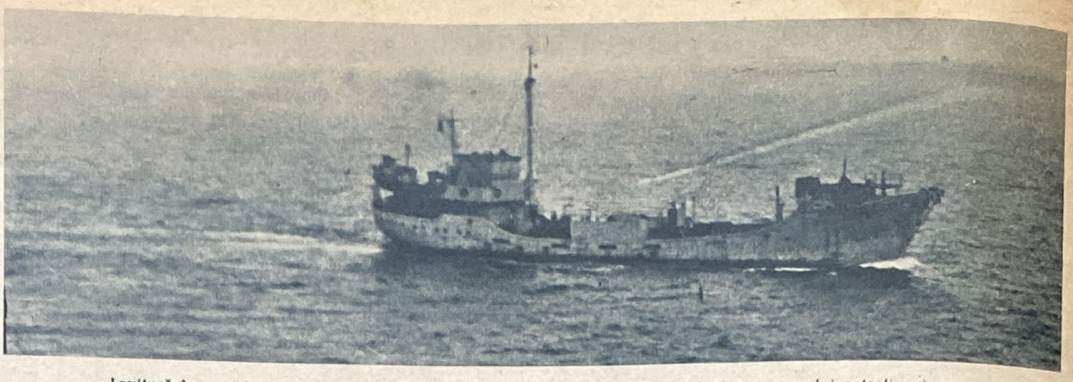

Lovitură în pupă! *Se pare că torpila lansată de către un submarin inamic va lovi pupa vasului petrolier german*

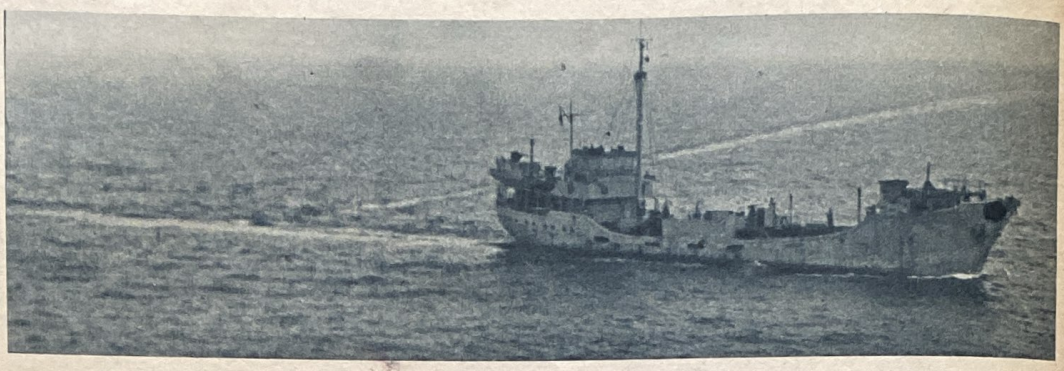

Pericolul a trecut! *Vasul a mărit viteza și a reușit să se sustragă loviturii cu o jumătate de lungime de vas*

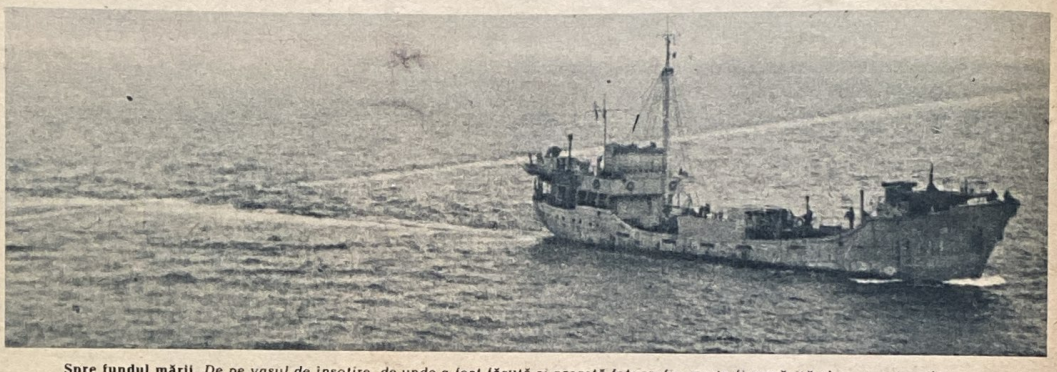

Spre fundul mării. *De pe vasul de însoțire, de unde a fost făcută și această fotografie, poate fi urmărită clar urma torpilei care a intersectat dâra de apă a vasului și se scufundă spre adâncul mării în locul vasului* Fotografia: Knospe, reporter de război, (PK)

vare a economiei în sensul celor două principii ale randamentului și folosului comun. Politica economică acceptă cu plăcere rezolvarea din proprie inițiativă particulară a unor probleme ce par necesare sau a căror soluție este numai dorită. Hotărîrea independentă și voința fiecărui individ de a începe și de a executa pe proprie răspundere o misiune economică este un adevărat dar divin pentru orice economie națională. Numai forța de conducere a unui regim autoritar ar fi în stare să producă ceva echivalent. Dar și ea se va limita cu înțelegere în influențele sale. În viața economică are loc astăzi o transformare care s'a săvârșit chiar de mai multe generații în domeniul militar, provocând acolo schimbări decisive. După cum statele moderne au reușit să formeze prin educație, din căpeteniile de oștiri din evul mediu, care în calitatea lor de războinici liberaliști își vindeau trupele clienților care ofereau suma cea mai mare, pe ofițerul modern care se caracterizează în același timp prin maximul de inițiativă și prin spiritul de jertfire totală pentru un țel supra-personal, tot așa și politica economică viitoare va putea contopi inițiativa creatoare indispensabilă mereu a întreprinzătorului particular cu nevoile economiei naționale, făcând din ele o unitate.

Această evoluție este posibilitatea practică a sintezei dintre caracterele necesare ale întreprinzătorilor și nevoile care sunt reprezentate prin conducerea economiei naționale. Nu există vreo altă posibilitate, deoarece niciun guvern, niciun consiliu economic superior sau vreo instituție analoagă nu e în stare să aibă o privire generală totală asupra proceselor economice dintr'o economie națională modernă și să dirijeze această economie. Un sistem economic în sensul că mecanismul complicat al economiei naționale moderne ar putea fi dirijat până în cele mai mici amănunte dintr'un singur loc este o utopie. Trebue să se facă o deosebire esențială între conducerea unei economii și administrația sa.

Există din principiu trei posibilități de a face față nevoilor comunității în privința dirijării economiei: introducerea conducerii economice în viața economică poate fi considerată drept o soluție ad hoc. Dar această posibilitate nu există în practică și anume fiindcă principiul creator al automatismului economiei și-a pierdut puterea în mod irevocabil. Mai există apoi posibilitatea de a provoca legătura dintre conducerea economică și inițiativa privată în așa fel că inițiativa particulară este exercitată chiar de către conducerea economică. Cu alte cuvinte, economia este exercitată și executată de către Stat. Nu ne putem aștepta la vreun rezultat nici din partea acestei posibilități, căci se știe din experiența generală că orice progres rezultă din sforțările a mii și milioane de indivizi. Progresele care constitue viața economică nu pot fi ordonate în mod birocratic, ci trebuesc născute din acțiunea vie a personalităților. Conducerea economică național-socialistă a Germaniei s'a hotărît prin urmare pentru o altfel de corelație dintre conducerea economică și inițiativa particulară. Ea nu vede soluționarea acestei probleme în distrugerea inițiativei particulare, ci în îndrumarea totală a întreprinzătorului în sensul intereselor obștești. În felul acesta, soluționarea conflictului dintre conducerea economică și întreprinzător devine o misiune a educației economice, a formării unei noi morale economice și a selecționării unor naturi conducătoare în domeniul politico-economic. Viitorul va arăta apoi unde există o libertate mai mare: în economia clasică acționată de egoismul individului și de automatismul orb al pieții, în economia sguduită de crize și istovită de speculă, sau într'o economie în care toate forțele producătoare lucrează și în care individul și comunitatea își au fiecare avantajele lor. Și în această privință rămâne în picioare străvechea axiomă că lucrul principal este totdeauna reglementarea esențialului, și niciodată reglementarea tuturor posibilităților.

Există prin urmare în economia modernă posibilitatea de a da libertatea de acțiune necesară întreprinzătorului independent. I se poate limita imboldurile de câștig, i se pot impune anumite misiuni; toate acestea îi vor schimba caracterul, dar nu-l vor elimina. După cum o armată nu poate renunța la ofițerii ei, nici economia nu va putea renunța la întreprinzătorii ei. Fericită este economia care e în stare să scoată din rândurile întreprinzătorilor particulari pe conducătorii economici de care are nevoie o economie modernă pentru desvoltarea și rezolvarea misiunilor sale; căci fără întreprinzători ea ar sucomba cu încetul, dar sigur.

Sfârșit

De mai bine de trei ani de zile

submarinele germane operează contra navigației de aprovizionare inamice. De fiecare dată ceasul reîntoarcerii devine o mică sărbătoare pe cheul de acostare. Fotografia alăturată îl arată pe căpitanul de marină Suhren, Cavaler al Crucii de Fier cu Frunze de Stejar și cu Spade, după reîntoarcerea dintr'o călătorie lungă până în fața coastei Americii de Nord

Fotografia: Bonnemann, reporter de război (PK)

CEI MAI PUTERNICI

Lupta forțelor economice

DE WILHELM LORCH

În spatele armatelor merg în războiul modern forțele economice ale națiunilor în luptă, dimensiunea și greutatea lor fiind astăzi hotărîtoare pentru întregul potențial de luptă al forței armate, care se sprijină pe ele. Acum o jumătate de secol forța economică și forța armată nu se aflau încă într'o dependență reciprocă atât de directă și intensă, în primul rând pentru faptul că economia nu juca în viața popoarelor marele rol de astăzi. Adesea, în decursul istoriei, a fost posibil ca armata viteză a unei țări slabe și sărace din punct de vedere economic să înfrângă o țară bogată: niciodată Prusia nu a fost mai săracă și extenuată, din punct de vedere economic, ca în timpul războiului de șapte ani, în care ea a trebuit să se afirme în contra marilor puteri europene bogate și bine întemeiate. Războiul modern totuși necesită un uriaș și multiplu material, el consumă continuu produsele cele mai deosebite dela uriașul tanc până la fulmicotonul de mătase din cartușe; el trebue din această cauză să se poată sprijini pe o producție puternică și sigură.

Această unitate dintre forța armată și forța economică a fost întotdeauna foarte mult apreciată de către popoarele anglo-americane, de multe ori chiar prea mult. Odată cu ideea războiului economic, după care rolul decisiv nu ar mai trebui să-l joace disputa cu forța armelor, și-a făcut loc și concepția că masarea producției de armament ar decide războiul. Ancorată de aceste idei, întreaga gândire strategică și propaganda de război a celor două puteri, gravitează tot mai mult în jurul factorului economic. Tendința este nu de a istovi pe inamic în luptă, ci de a-l „istovi economicește".

Totuși situația s'a schimbat din multe puncte de vedere dela ultimul război mondial: forțele economice ale Germaniei sunt mult mai mari decât odinioară și războiul însăși și-a schimbat caracterul său, ne mai fiind un șir fără sfârșit de bătălii devoratoare de material, în care greutatea mai mare a materialului aruncat în luptă să hotărască victoria. Cine vrea să ia în considerație așa dar forțele inamicului privind câmpul economic, acela trebue să țină seamă de schimbările care au intervenit în comparație cu războiul mondial, și să le aprecieze la justa lor valoare.

Dislocări în câmpul forțelor

Ca o deosebire fundamentală dintre războiul actual și războiul mondial, istoria va constata cândva că războiul mondial a adus cu sine, pentru Germania, o uzare de forțe ce a crescut cu fiecare an, războiul actual însă, din contră, o creștere continuă a forței economice. De data aceasta nu a trecut în realitate niciun an de război, care să nu fi adus Germaniei prețioase îmbogățiri ale potențialului său de război. Acest fapt se poate clar constata luându-se în considerație exemplul minereului de fier, unul dintre pilonii cei mai importanți ai forței de război.

Exploatarea minereului de fier a totalizat în Germania, respectiv în teritoriile din sfera de influență germană:

	în mil. tone
La începutul războiului	12.4
Creștere în urma:	
Campaniei din Polonia (Silezia Superioară)	0.9
Campaniei din Vest (Alsacia și Lorena, Franța, Belgia și Luxembourg)	38.4
Campaniei din răsărit	25.0
	76.7

Deoarece transporturile de minereuri suedeze au fost asigurate de modul cum s'a desfășurat războiul, tabloul real al aprovizionării germane cu minereuri de fier este cu mult mai avantajos.

În domeniul celor mai multe materii prime, importante pentru susținerea războiului, evoluția a fost asemănătoare. Astăzi Germania nu luptă singură, alături de ea luptă și muncesc aliați vrednici și economicește prețioși. În mod practic Axa are la dispoziție un continent întreg cu toate forțele sale economice, iar acest continent este economicește privit, cel mai desvoltat de pe glob, de pe el au fost duse civilizația, tehnica, progresul, cu un cuvânt, economia modernă, în celelalte ținuturi ale lumii. Afară de aceasta Anglia n'a putut să știe atunci când ea a continuat războiul și după ce a pierdut lupta decisivă pe continent, că armata germană cu aliații săi își va deschide drum în cel mai scurt timp, în cele mai bogate ținuturi cu materii prime din lume, în uriașul spațiu al răsăritului, ce s'a aflat până acum în mâinile Sovietelor. Aceste ținuturi stau acum, cu toate comorile lor de materii prime, la dispoziția Europei industrializată la maxim. Marile instalații industriale ale continentului pot fi folosite acum în întregime.

Prin cucerirea resurselor de materii prime din răsărit, a fost făcut ultimul pas necesar ca Germania, mai bine spus: Europa, să devină în potențialul producției sale un mare spațiu de primul rang, rezistent blocadei. De acum încolo, ea nu mai a trebuit și nu mai trebue să aibă teamă de speranțele puse de Englezi într'un război lung și nici de producția de armament inamică.

Acesta este cazul, de exemplu, în ceeace privește potențialul omenesc. În ținuturile europene ce se află în sfera de influență a Axei, vietuiesc aproximativ 350 milioane de locuitori.

Parada noilor-născuți. *Tunuri cu tragere rapidă în atelierul de montare în serie*

←

Serviciul pe submarin . . . *Submarinul a suferit stricăciuni la puntea superioară de pe urma grenadelor submarine grele cu care a fost atacat de un distrugător britanic. Reparațiile trebuesc executate imediat după ieșirea la suprafață pentru a se restabili din nou siguranța de deplasare a submarinului. Maistrul mecanic își face datoria . . .*
Fotografia: Metzen, reporter de război (PK)

În spațiul controlat de Japonia 300 de milioane, așadar împreună aproximativ 650 milioane locuitori. Acestora Statele Unite și Anglia opun bucuroase cifra de aproximativ un miliard de oameni, ce se află de partea lor. Acest miliard impresionează totuși numai pe necunoscători, căci cum a fost socotită în realitate această cifră? Ciungking-China figurează în această socoteală cu 250 milioane. Ținuturile asiatice ale Uniunei Sovietice cu aproape 40 de milioane, Indiile Britanice cu 389 milioane, printre aceștia de sigur multe milioane de oameni ce nu sunt apți pentru nicio folosire industrială, foarte adesea chiar pentru nicio activitate economică, pe care ei de altfel nu au exercitat-o niciodată. Potențialul de muncă al Axei — potențialul de muncă și potențialul omenesc nu sunt nici decum indentice! — este cel puțin tot atât de mare ca și acela al inamicilor săi, căci la dispoziția Axei stau, și anume în Europa, aproape exclusiv forțe de muncă superioare, încercate și vrednice, a căror valoare nu poate fi exprimată numai prin cifre colective. Marele rezervor de oameni al răsăritului cuprinde, ceeace nu trebue uitat, alături de importanții muncitori agricoli și muncitori specialiști calificați și cu mare capacitate de muncă pentru exploatări miniere și industriale. Germania poate să-și procure astăzi și să folosească, în mod practic, orice număr de brațe de muncă și în primul rând orice număr de muncitori f o r m a ț i. La cele 6 milioane de muncitori străini veniți de bună voie în Germania, se adaogă un număr desigur tot atât de mare de prizonieri de război și acest număr crește mereu. Este caracteristic pentru situația Germaniei faptul că în agricultura germană sunt ocupați în cel de al treilea an de război mai mulți oameni decât în ultimii ani de pace. Puternica și necesara organizare a folosirii brațelor de muncă sporește încă valoarea brațelor de muncă existente și contribuie ca potențialul de muncă al Germaniei și al Axei să rămână superior.

Ar merita să ne ocupăm cu fiecare factor din calculul de producție anglo-american tot atât de temeinic, am constata atunci că rezultatele ar fi asemănătoare celuia obținut la potențialul omenesc care constituie de altfel fala propagandei anglo-saxone. Producția de cărbuni a Statelor-Unite cu aproximativ 450 milioane tone nu este nici ea mai mare ca aceea a Europei continentale. În multe minereuri importante la fabricarea armamentului, Germania posedă la fel cantități egale sau aproape egale cu acelea ale Americii. La producția manganului, singură cucerirea Nicopolului a adus cu sine o producție anuală de 1 milion de tone, aceasta constituie un sfert din producția medie anuală a lumii. În producția de oțel Americanii sunt superiori Germaniei și chiar și Axei, însă această superioritate este compensată în mare parte prin împrejurările speciale din acest domeniu, despre care ne vom mai ocupa într'un alt loc. În orice caz, cifra producției de oțel nu poate schimba nimic din tabloul general.

Un bilanț clar

Acest tablou general a fost înregistrat de către însăși Americani cu exactitate; revista economică din New York „Business Weekly" a întocmit și publicat o statistică ce se ocupă cu spațiul controlat de Axă, înainte și acum, în care este cuprinsă și Japonia cu spațiul asiatic de Est, controlat de ea. Deși revista face calculele sale pe

In hala blindatelor. *Experiențele acumulate în toate campaniile acestui război sunt exploatate în nenumăratele ateliere ale uzinelor germane de armament*

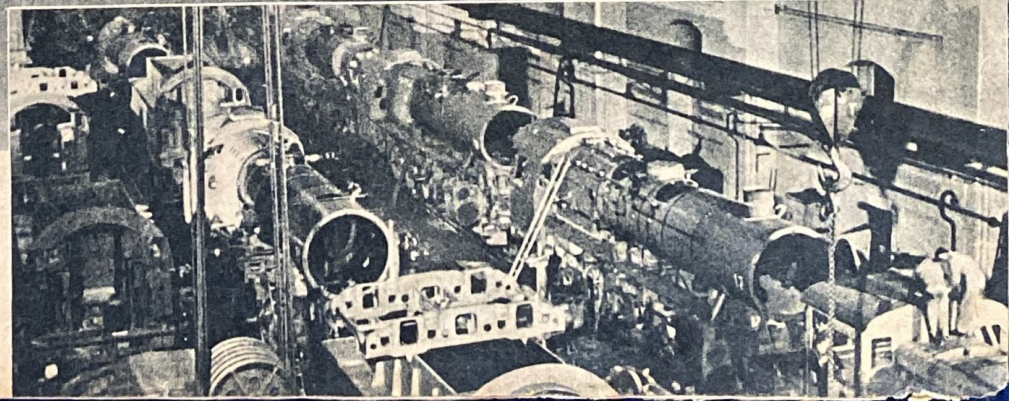

La paorta şinelor de fier nesfârşite. *Pentru reţeaua de comunicaţii mult mărită ce stă la îndemâna căilor ferate germane şi pentru ciudăţeniile scopurilor de război, se construesc tipuri noi de locomotive fabricate de toate firmele şi în scopul de a fi exportate. Puţin înainte de prima călătorie, locomotivele terminate sunt vopsite: roţile roşii, iar restul cenuşiu-măsliniu. În halele de montaj, surorile mai tinere ale noilor locomotive fac coadă în aşteptarea ultimului nit şi a ultimului rând de vopsea*

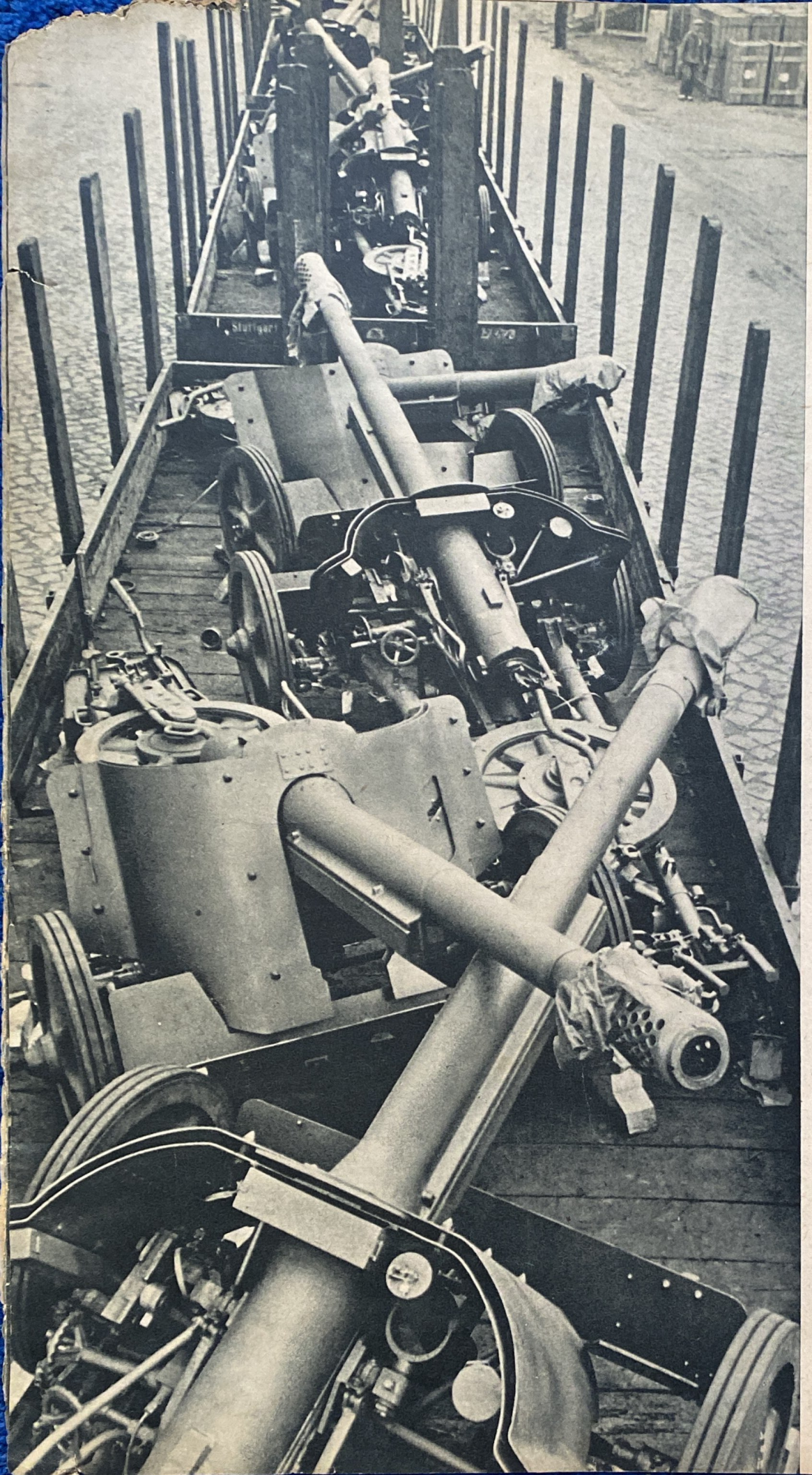

baza primăverii anului 1942, aşadar fără a ţine cont de ţinuturile cucerite între timp în răsărit, atât de preţioase din punct de vedere economic, ea a trebuit să recunoască dislocări grave ale potenţialului înarmărilor în favoarea puterilor Axei.

Parte la depozitele de materii prime şi la producţia de materii prime

Produs	1938 Aliaţi %	1938 Puterile Axei %	1942 Aliaţi %	1942 Puterile Axei %
Secară	75.5	24.5	41.7	58.3
Zahăr	82.3	17.7	56.3	43.7
Unt şi margarină	76.0	24.0	50.6	49.4
Cânepă	93.2	6.8	64.2	35.8
Cauciuc	100.0	—	8.9	91.1
Ciment	66.3	33.7	48.4	51.6
Huilă zignit	68.0	32.0	54.6	45.4
Minereu de fier	92.7	7.3	55.4	44.6
Minereu de cositor	90.6	9.4	26.8	73.2
Bauxită	74.8	25.2	34.2	65.8
Potasiu	38.4	61.6	14.2	85.8

Dacă ţinem seama de aceste cifre nu mai trebue să ne surprindă că Lordul Halifax, acum câteva timp, cu ocazia unui discurs ţinut în Pittsburg, a atras atenţia cu insistenţă asupra acestor dislocări în repartizarea forţelor economice, fapt care a prilejuit ziarului londonez „Financial News" următoarele constatări: „Naţiunile unite s au obişnuit atât de mult cu părerea că ele controlează toate resursele lumii încât numai un mic număr de oameni îşi dau bine seama cât de mult s'a schimbat situaţia din 1939 în defavoarea naţiunilor unite"

Potenţial şi efectiv

Nu importă prea mult potenţialul de producţie, adică aceea ca se poate produce, sau s'ar putea produce, ci efectivul producţiei, adică ceea ce este produs în realitate.

În primul rând însă valoarea combativă a armelor produse reprezintă un factor de corectare important al efectivului înarmărilor. Desfăşurarea de până acuma a războiului a arătat de mai multe ori, că superioritatea calităţii a anihilat superioritatea cantităţii — tunuri antitanc de o eficacitate excelentă pot anihila valoarea producţiei a multe care blindate.

Arme excelente mai bune nu pot fi în realitate scoase de azi pe mâine din pământ. La fabricarea miilor de piese din care se compune, de exemplu un car de luptă „normal" de mărime mijlocie, trebue să existe mii de experienţe şi încercări — experienţe pe care fiecare uzină în parte, fiecare inginer şi fiecare lucrător trebue mai întâiu să le câştige prin muncă.

Avantajul pe care Germania îl posedă în această privinţă, este enorm şi el nu poate fi întrecut în timpul războiului. Acest avantaj este factorul care determină în mod decisiv adevăratul randament efectiv al înarmării, anume efectivul valorii combative, un efectiv ce nu poate fi constatat dela început şi nu foarte uşor din cifrele de materii prime la dispoziţie şi nici din cantităţile fabricate. Acest fel de a vedea lucrurile, diminuează în practică multe cifre de fabricaţie şi face dubioasă valoarea producţiei de materii prime. Prin aceasta este verificată şi în acest domeniu al conducerii de război, legea valabilă în luptă: că nu singure masele, ci cei mai vrednici şi cei mai buni rămân până la sfârşit cei mai puternici.

SFÂRŞIT

O mică porţiune *din linia care se curge fără întrerupere spre front: un tren de marfă cu arme noi*

Fotografia: C. Weidenbaum, reporter de război (PK)

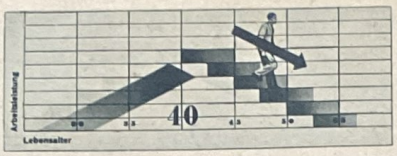

Atenţie la lipsa de spor la muncă

Lipsa de spor la muncă se datoreşte apariţiei indispoziţiilor timpurii şi urmărilor acestora. În fruntea acestor indispoziţii stau dinţii bolnavi. De aceea fiecare trebue să se îngrijească de menţinerea dinţilor sănătoşi. Cereţi gratuit broşura explicativă "Gesundheit ist kein Zufall" dela Chlorodont-Fabrik, Dresden N 6.

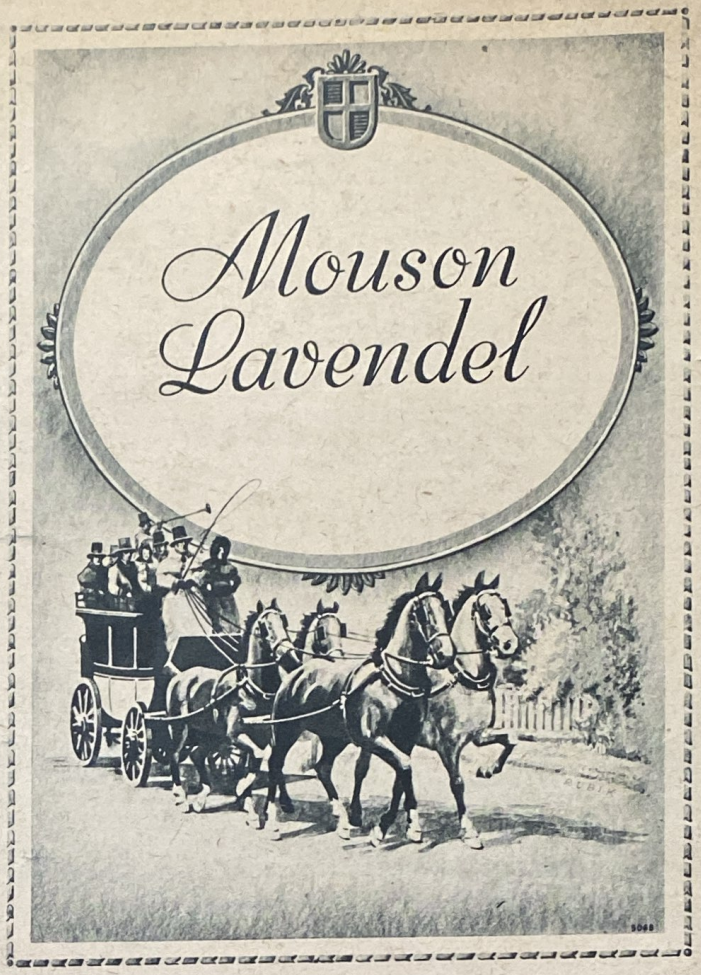

Stefan L. Scherer, Bucureşti I, Strada Dr. Râureanu 4

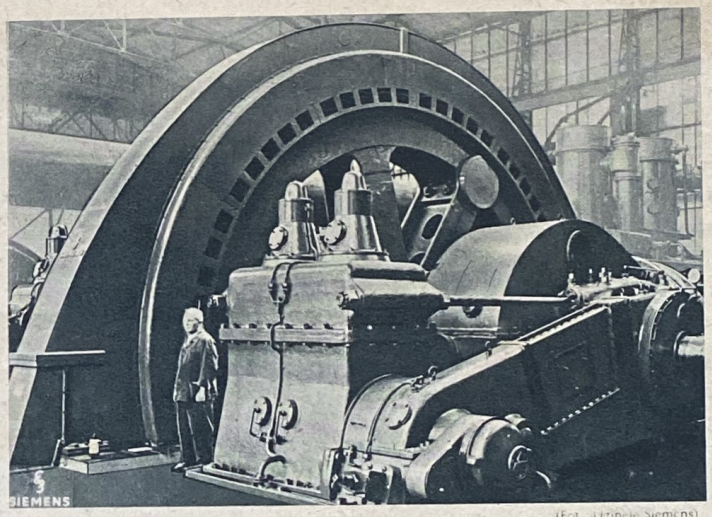

(Fot. Uzinele Siemens)

Cel mai mare motor trifazic din lume

În toate ramurile industriei, electrotehnica este un ajutor indispensabil. În timpul de faţă, în special industria chimică îi pune mari probleme. Pentru o instalaţie de hidrogenare, care transformă cărbunele în carburant lichid, Uzinele Siemens-Schuckert au livrat de câtva timp acest motor trifazic care este cel mai mare din lume. La o turaţie de 94 învârtituri pe minut el desvoltă 6.200 kw şi serveşte la acţionarea unui compresor, care produce presiunea naltă necesară hidrogenării. Acest motor reprezintă numai **una** din marile performanţe cu care electrotehnica germană şi-a câştigat un renume mondial.

Ultimele „artere de viaţă" din Stalingrad. *Luni întregi s'au dat lupte crâncene pentru cucerirea oraşului Stalingrad, care a fost smuls, pas cu pas, din mâinile Bolşevicilor. Aceştia se fixează încă cu îndârjire pe o îâşie de pământ foarte mică a malului apusean al Volgei. Crăpături adânci de pământ, aşa zisele balcas, ajung aci până jos la suprafaţa apei înlesnind inamicului aprovizionarea în timpul nopţii, cu oameni şi material. Avioanele noastre de bombardament în picaj acoperă aceste „tranşee", aproape fără întrerupere, cu bombe de calibru cel mai mare şi nimicesc astfel un important număr de trupe înainte ca ele să îi intrat în luptă. Fotografia alăturată arată o astfel de văgăună după bombardament. Pe insula din mijlocul fluviului au fost acoperite, în acelaşi timp, cu bombe, baterii sovietice antiaeriene, care voiau să stânjenească atacul întreprins de aviaţia germană. (Sus în dreapta) Mai departe în fund, pe braţul Volgei, se distinge un bac, care este folosit în fiecare noapte de inamic, pentru trecerea fluviului*

Lovituri mortale date balcasurilor. *Aviatorii germani se pricep admirabil să nimerească în crăpăturile pământului ticsite cu trupe. Consumul de oameni al inamicului variază, după declaraţii demne de crezare făcute de către prizonieri, zilnic între efectivul unui batalion şi cel al unui regiment* ↓

VĂGĂUNILE VOLGEI

Reporterul de război slt. Benno Wundshammer descrie lupta dela Stalingrad

O performanţă neobişnuită: subloc
într'o flotilă de bombardament în pic

Misiunea slt. Jäckel este de a ataca văgăunile Volgei din Stalingrad. El caută pe o fotografie, făcută de un avion de recunoaştere, obiectivul indicat

Fluviul verde-măsliniu luceşte în adâncime, iar banchizele de nisip sclipesc. Dedesuptul nostru avionul sublocotenentului Jäckel se înclină pentru atac

„În timp ce noi ne întoarcem, deasupra văgăunii Volgei, alături de rezervorul de petrol arzând, se împrăştie norii bombelor noastre de calibru mare Loviturile au nimerit şi de data aceasta în plin"

Bușir — portul din Golful Persic — unul dintre porturile cele mai apropiate de India, dela Herat — aproape de frontiera afgană — dela Meșed — situat numai la 60 de mile de calea ferată sovietică din Turchestan — dela Șahi, pe coasta orientală, dela Babol-Sar, pe coasta sudică și dela Pahlevi, pe coasta de Sud-Vest a Mării Caspice, precum și dela Tabriz, care e legat cu Rusia printr'o cale ferată ce traversează frontiera de Nord a Persiei. Cu toate că anumite porțiuni ale șoselelor trebuesc reparate urgent, există posibilitatea de a porni dela Marea Mediterană, de exemplu dela Beirut sau Haifa, și de a merge pe marea arteră de comunicații până la Bagdad și Teheran, apoi pe șoseaua Meșed-ului până la frontiera afgană, de unde o altă șosea duce la Cabul și la frontiera indiană. În afară de drumurile acestea, care într'un interval de câteva luni pot fi transformate în șosele excelente, mai există și calea ferată transiraniană, care străbate întregul Iran dela Nord la Sud, sau mai precis, dela Bender Șapur până la Bender Șahi, la Marea Caspică, cu o ramificație dela Teheran la Casvin și Zenian, de unde ea se continuă spre Tabriz, legându-se astfel cu sistemul transcaucazian sovietic."

Importanța Orientului Apropiat, a regiunii dintre Caucazia și Egipt, pentru comandamentul britanic, reiese limpede din această expunere rezumativă. În realitate, situația e cu totul diferită de cea pe care o prezintă revista engleză. În orice caz, lucrurile nu sunt tocmai atât de simple. Drumurile Orientului sunt proaste. Calea ferată transiraniană, ca toate căile ferate din această regiune, e simplă. Ea nu dispune decât de un parc de vagoane și locomotive limitat. Aceste locomotive trebue să fie deosebit de ușoare și puternice, din cauza numeroaselor lucrări de artă ale liniei ferate care în Munții Elburs urcă până la cota 2.173 metri. Construirea acestor locomotive și transportarea lor în Iran cere mult timp. Ca un al doilea factor pentru transporturile britanice din Orientul Apropiat mai există și problema tonajului naval. Nu se poate aduce mai mult material în Golful Persic decât pot cuprinde vapoarele disponibile. Tonajul este foarte redus, și e în continuă scădere, în urma scufundărilor permanente din partea armatei germane.

Spațiul se strâmtează

Dar calculele și inventarele britanice făcute abia acum câteva luni, nu mai corespund stării de fapt actuale. Astăzi pentru transporturile prin Irac și Iran nu mai e deschis decât drumul dela răsărit, din jurul Mării Caspice. Șoselele pe care le-au construit Englezii în ultimul an în direcția Caucazilor și-au pierdut însemnătatea pentru aprovizionarea cu material de război a aliaților sovietici. La Est de Marea Caspică, comunicațiile sunt foarte slabe. Iar porturile iraniene și sovietice ale Mării Caspice n'au decât o capacitate limitată. În orice caz, ele nu pot constitui o înlocuire a comunicațiilor pierdute din Caucazia.

Astfel spațiul dintre Caucazia și Egipt își pierde importanța ca punte între democrații și Uniunea Sovietică. Deocamdată mai are o valoare pentru Englezi prin petrolul dela Mosul Bahrein și Abadan, și prin faptul că el constitue puntea terestră și aeriană dintre Africa, Marea Mediterană și India. Dar problemele sale sunt, după cum am arătat, mari și grele pentru puterea ocupantă.

America ca moștenitoare a Angliei

Concurența aliaților americani a devenit pentru Englezi o problemă deosebit de grea. Statele Unite au declarat Orientul Apropiat și Mediu ca zonă de influență americană. În ce privește influența americană în această regiune, ea nu se limitează la o contribuție militară la lupta aliaților, ci prin aceasta Americanii își întăresc în primul rând angajamentul lor politic și economic. Din numeroase indicii se recunoaște infiltrația sistematică americană care a servit la început exclusiv sferei intereselor britanice și care trădează în mod clar intenția Statelor Unite de a moșteni Anglia.

Fie că „stăpânul" se numește Anglia sau America — pentru Siria, Iran și Irac este același lucru: asuprirea.

Sentinelă engleză păzind petrolul persian. *Britanii au debarcat anul trecut soldați coloniali în Iran și au ocupat ținuturile petrolifere*

Supape pentru butelii de oțel

Supape drepte - Supape cu cot

pentru toate gazele condensate şi lichefiate

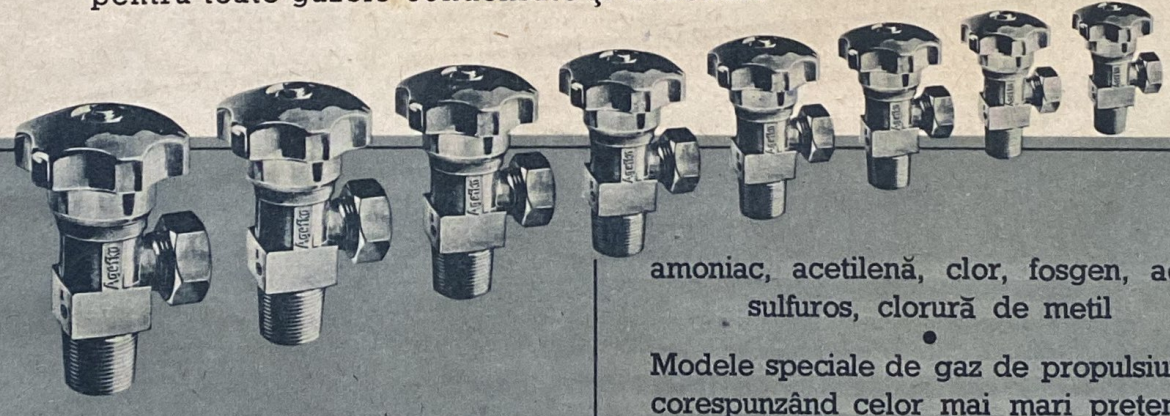

ca bioxid de carbon, oxigen, azot, gaze nobile, aer comprimat, hidrogen,

amoniac, acetilenă, clor, fosgen, acid sulfuros, clorură de metil

•

Modele speciale de gaz de propulsiune, corespunzând celor mai mari pretenții, pentru gaz aerian, gaz de limpezire, **metan, propan, butan**

KOHLENSÄURE-INDUSTRIE

AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN W 62

50 ani de practică Execuția perfectă și construcția cu totul adecvată scopului garantează în cea mai mare măsură randamentul și siguranța

Se ţine în secret *numărul obuzelor de toate calibrele pe care le produce zilnic această fabrică din regiunea Ruhr, dar în gangurile ei lungi, printre maşinile ce dudue, se socoteşte cu cifre astronomice. Ca în marea parte a uzinelor de armament, personalul este alcătuit şi aici fumătate din femei. Fiecare produce mai mult decât consumă curent o baterie. Printre ele se află şi femeia Marta B., despre care se vorbeşte în paginile următoare*

FEMEIA CU OBUZELE

Biografia unei vieți simple

Joseph B., fost tâmplar de mobile, iar acum muncitor feroviar la o mare oțelărie din partea de Sud-Vest a Germaniei. „Lucrez douăsprezece ore pe zi, întocmai ca un tânăr", povestește el, „căci am fost multă vreme șomer și știu ce este mai bine ..."

Din ziua de 3 Aprilie 1940, voluntară la mașina de frezat, mereu punctuală, harnică și pricepută: iată cine este Martha B. de cincizeci și unu de ani, muncitoare într'o fabrică de armament

Friedel, fiica sa, de 18 ani, e angajată la o tipografie ce lucrează pentru armată. Se duce la cursuri serale pentru a se perfecționa. Cu prilejul unui atac aerian, s'a distins în mod deosebit prin combaterea energică a bombelor incendiare

Directorul de exploatare așează din nou obuzul greu pe grămada cenușie strălucitoare, câțiva specialiști își dădură părerea asupra unor amănunte de îmbunătățire. Sala fabricii de obuze era lungă de vreo 300 m. Benzi fără fine traversau în lung și în lat uriașa încăpere. Prin tavanul de sticlă vopsit în albastru închis, aproape că nu mai pătrundea nicio scânteie din lumina soarelui. Simții că n'am ascultat explicațiile neobservat. Mai era acolo o femeie care la vreo șapte pași de mine lucra la o mașină de frezat.

Atunci n'am dat nicio importanță faptului. De trei zile zăbovim în mijlocul sabatului industriei de armament, printre cuptoare înalte, laminoare și turnătorii. — În niciun caz un combinezon de lucru cu flori și lucrat singur

Subofițerul Heinz B., subofițer activ pe frontul din răsărit. „Poate că de astă dată voi căpăta concediu, nu mai pot de bucurie când mă gândesc că vă voi vedea..." stă în ultima sa scrisoare trimeasă de pe front

Fratele său Franz B., care s'a anunțat ca voluntar la marina de războiu, este lăcătuș și a învățat la fabrica unde lucrează astăzi părinții săi

Distracția particulară a bătrânului B.: canarul său. Când vine seara dela lucru, se apucă mai întâi de curăță colivia

Bătrâna B.: abia așteaptă să mai apuce vremea să-i spele și să-i calce marinarului rufele

ele se potrivesc masei. Din vocabularul lor lipsesc cuvintele cu care să se poată plânge de truda care le-a însoțit tot timpul întocmai ca un calendar.

Ca și în multe familii al căror sprijin nu poate câștiga decât strictul necesar, pentrucă meseria nu-i poate da mai mult, și în gospodăria Marthei există un anumit confort de mic burghez. Ea și l-a câștigat prin trudă și îl apără acum în fiecare zi, lucrând câte nouă ore la frezăr.

*

În 1915, deci într'o vreme când avea aproape împliniți 24 de ani, Martha s'a angajat într'o fabrică de pulbere. Trupele germane erau atunci la mlaștinile Rokitno. N'avea copii. La 1918 după prăbușire, a rămas din nou acasă, iar Joseph al ei, care este cu zece ani mai mare ca ea și-a lepădat uniforma de subofiter, devenind din nou tâmplar de mobile. Amândoi aveau ceva economii. Venind însă inflația — banii s'au dus pe gârlă. Totuși au răzbit mai departe. Un album arată fotografiile copiilor, care erau îmbrăcați totdeauna curați și care nu duceau lipsă de nimic. În 1929, B. își pierdu serviciul. Nu mai găsea nimic de lucru, în partea de Vest a Germaniei fiind atunci un milion de brațe prea multe. Femeia plecă să spele rufe la străini și pe lângă aceasta căra lapte dela 5 și jumătate dimineața. Grijile o năpădiră complect când bărbatul necăjit i se îmbolnăvi; el nu mai putea să suporte inactivitatea. Într'o bună zi avu un șoc nervos și apoi zăcu mai multe luni de zile în pat. Pe la sfârșitul lui 1933, veni o carte poștală dela serviciul muncii. A doua zi plecă din nou la lucru. Ce e drept nu în branșa sa, dar la un loc care îi făcea

nu s'ar fi putut afirma alături de acești giganți.

Între timp am întâlnit-o pe Martha B. mai des. Are cincizeci și unu de ani, e voinică, osoasă, iar în părul ei negru se adună o șuviță lată, albă. Bărbatul Marthei lucrează la aceeași fabrică, dincolo, în atelierele feroviare. Amândoi feciorii îi sunt la armată, fiica-i lucrează într'o tipografie. De altfel mai mult nici nu se poate spune; dacă n'ar suna disprețuitor, ar fi cel mai potrivit să vorbim despre un caz des întâlnit, despre o soartă cotidiană; orișiunde te-ai găsi în regiunea Ruhr vei întâlni cazuri asemănătoare.

Directorul exploatării mi-a spus mai târziu că n'ar fi crezut vreodată să poată lucra atât de bine cu femeile. Astăzi însă ele pot fi întrebuințate fără nicio greutate în locuri care au fost totdeauna considerate ca accesibile exclusiv pentru bărbați.

La început ne-am pus întrebarea unde să se afle oare cauzele, dar brațele de muncă despre care este vorba aici s'au născut din viața acestor oameni, treptat, an cu an, din nevoie și din voința de a o scoate la capăt. Și tocmai muncitoarele posedă o tenacitate pe care o poți cunoaște mereu numai din exemple izolate cu toate că

Acum 25 de ani: Martha B. (stânga) a mai fost muncitoare de armament dela 1914 până la 1918. Bărbatul se afla atunci tot în răsărit, la mlaștinile Rokitno

„Dacă-ți împarți treburile cum trebue, faci orice", spune Martha. Astfel ea nu se simte zorită niciodată și mai are și timp pentru câte un lucru de mână și pentru ca să schimbe o vorbă cu lala. „Câteodată ne ducem și la cinema, mai ales pentru jurnalul de război . . ."

plăcere. Din această clipă femeia a fost cuprinsă de o nespusă recunoștință omenească. Viața avea din nou o temelie. Și de atunci a început să i se identifice cu evoluția politică într'un fel inconștient, obiectiv, dar solid.

Și astfel se făcu că în 1940 s'a anunțat din nou ca voluntară. La mașina ei se mișcă cu aceeași râvnă de care a dat dovadă în trecut la bucătărie și când se îngrijea ca să nu-i umble copii cu ciorapii rupți. Pentru ea este tot una să țină ordine în casă sau să strunjească obuze. Din această necesitate ea face totul cât mai bine cu putință, ea și-a făcut și combinezonul de lucru înflorit, dintr'un rest de stofă: „Vreau să fiu curată." Iar odată pe săptămână de ziua liberă, halatul îmbâcsit cu pete de uleiu este spălat și călcat. Căci altfel nu s'ar simți bine.

*

Ea lucrează cu schimbul: dela ora șase până la trei după masă, sau dela unu până la zece seara sau în timpul nopții. Când rămâne dimineața acasă, îi pregătește fetei gustarea. Friedel are 18 ani și și-a petrecut pentru a doua oară vacanța de vară la țară, pentru a ajuta nevestelor țăranilor concentrați. Deși timpul e scurt, locuința n'a fost neglijată. Mobilele lustruite din camera de primire, dulapul cu geamuri cu serviciul de cafea, sofaua, masa ce poate fi mărită sunt lustruite în fiecare zi, în bucătărie robinetele de alamă dela conducta de apă lucesc ca în timp de pace. Cu băcăniile de unde cumpără e în bune relații; i se pune totdeauna de o parte ce are de primit. Apoi îi duce fetei mâncarea la tipografie, pentrucă e de părere că copilul trebue să fie totdeauna sătul: un drum de mai bine de o jumătate de ceas.

Toată această ocupație n'ar putea fi dusă la bun sfârșit dacă în dosul ei s'ar afla ascunsă vreo amărăciune. Această muncitoare germană se supune cu plăcere și de voie bună acestui program sever. Fiul ei Franz, de 20 de ani, care face războiul ca maistru mecanic în Marea Baltică își trimete rufele acasă, căci mama vrea să se îngrijească singură de ele. Și de sigur că tânărul Hans de 19 ani, care se află ca subofițer activ în fața Leningradului, primește în fiecare săptămână câte o scrisoare. Aceasta este una din ocupațiile de seamă din timpul serii: raportarea celor ce se întâmplă în Bochumer Strasse, într'un scris mare, apăsat și nu tocmai îndemânatec.

*

„Una dintre cele mai bune", spunea maistrul uzinei despre Martha. Și pentrucă el le prețuește mult pe toate care lucrează la mașini, aceste cuvinte sunt o mare laudă. „Fiecare schimb trebue să termine 210 obuze de infanterie, ea atinge chiar 230, ba câteodată chiar 260. Drept să spun, dacă n'am fi avut asemenea . . ."

Aceste ultime cuvinte le-ar fi putut repeta și soțul ei, dar și copiii le-ar fi putut spune despre mama lor.

*

„Lasă că răzbim" — așa a spus mereu această femeie de cincizeci și unu de ani. Aceasta este înțelepciunea cu care i-a reușit să-și crească copiii. Și dela ea nu s'a abătut niciodată, cu toată munca de fabrică de nouă ore pe zi și nopțile răscolite de alarme antiaeriene.

Iată cine e Martha B. în combinezon de lucru înflorit, ia colo o femeie care strunjește obuze.

Hubert Neumann, reporter de război (PK)

Pentru un milion

de soldați germani sunt înmagazinate în două depozite nu numai efecte pentru o iarnă întreagă, ci și provizii pentru 7 zile. Toată populația Elveției, tânăr și bătrân, s'ar putea hrăni din aceste provizii timp de două zile

Fotografiile: Artur Grimm, reporter de război (Pk)

→ **Rezervele unui depozit de efecte pe armată: 400.000 garnituri de schimburi călduroase . . .**

. . . 40.000 perechi de cisme de marș și de cavalerie și 60.000 perechi de bocanci ↓

PENTRU UN MILION

Conserve pentru trupele de pe front. *Proviziile înmagazinate aici într'un singur depozit ar umplea aproximativ 840 vagoane de cale ferată sau 28 trenuri de marfă cu câte 30 vagoane fiecare*

Sute de mii de lumânări . . .

. . . milione de ţigări . . .

. . . 17.500 kg cafea . . .

sunt înmagazinate într'un singur depozit de provizii alături de făină, carne, băutură, unt, condimente, marmeladă, ceaiu, săpun şi alături de alimente exclusive pentru cei care ţin dietă

PRIVIRE în invizibil

Acum vreo patru ani, revistele ilustrate au publicat fotografii senzaţionale: se reuşise, cu ajutorul supramicroscopului electronic Siemens, pentru prima oară, să fie făcute vizibile corpuşoarele elementare care sunt provocatoarele unei boli a plantelor şi în acelaşi timp, molecula unei combinaţii de proteină. In curând, s'a putut vedea, cu ajutorul supramicroscopului, cum bacteriile sunt combătute şi nimicite de corpii mult mai mici, bacteriofagii, care se arată la supramicroscop ca formaţiuni organizate fin, în formă de mormoloci. Privirea în invizibil fusese realizată prin microscoape, care au mărit considerabil zona de vizibilitate a ochiului omenesc şi care permit astăzi măriri de 150.000 ori, ce pot fi folosite practic. Cum a fost posibil acest progres gigantic? — Prin trecerea dela microscopul optic cu care nu se poate obţine o mărire ce poate fi folosită în mod practic decât de 1.500 ori, la microscopul electronic în care sunt folosite în locul razelor luminoase „greoaie", raze catodice mult mai fine şi care proiectează imaginea mărită pe un ecran luminos, făcând-o astfel vizibilă, asemănător imaginilor obţinute în televiziune,

(Vezi pagina în colori alăturată)

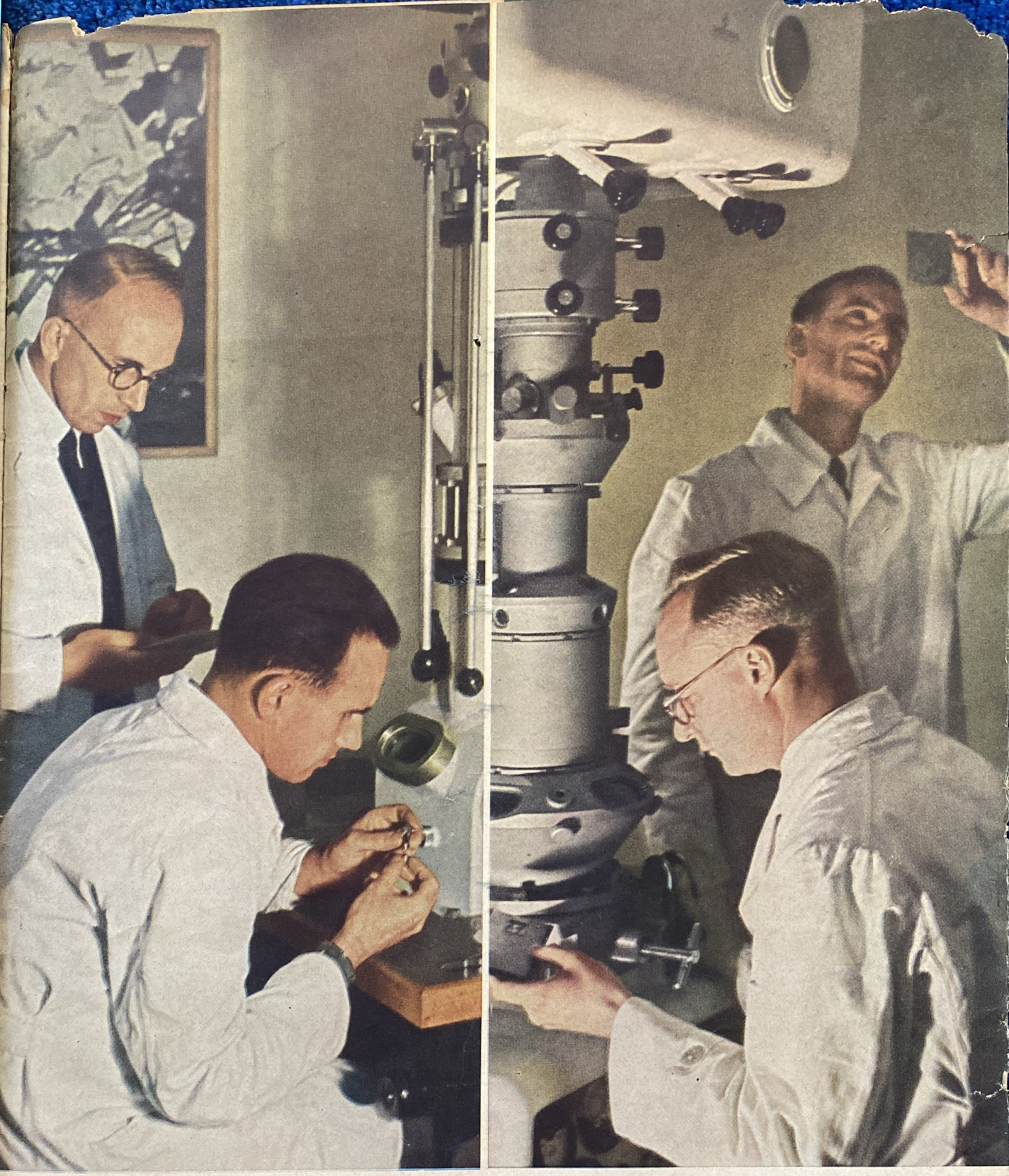

Patru oameni de ştiinţă au creat supramicroscopul

„Signal" prezintă aci pe cei patru bărbaţi, care au adus mari servicii omenirii prin desvoltarea noii tehnice de mărire, a supramicroscopului. În fotografia din dreapta (în picioare) dr. Ernst Ruska, (pe scaun) dr. Bodo von Borries, constructorii supramicroscopului electromagnetic Siemens, în fotografia din stânga (pe scaun) dr. Hans Mahl şi (în picioare) dr. Ernst Brüche care au creat supramicroscopul electrostatic AEG. *(vezi textul din pagina 30)*

BOLERO: pasiune Într'o piață scăldată de soarele torid al Spaniei, răsună cristalin bătăile ritmice ale castagnetelor. O frumusețe de fată brună, ce strălucește în armonia corpului proporționat, face primii pași de bolero în măsura doua patra. În mișcările ei plutește melancolia romantică a peisajului spaniol și peisajul înflăcărat al temperamentului sudic. Dansatorul își înconjoară solicitator și nerăbdător partenera, care acum iuțește mișcările întocmai ca o pisică sălbatică. Dansul devine tot mai pasionat, în mâinile dansatoarei castagnetele răpăiesc tot mai iute, chitarele care acompaniază dansul cântă subțire. Ochii spectatorilor urmăresc perechea cuprinși de farmec. — Bolero este un duet de dragoste desăvârșit. În el răsună toate nuanțele aceleiași lupte eterne dintre bărbat și femeie, solicitare solemnă și nerăbdare, modestie și victorie

CEARDAȘUL: dorință înfocată Amurgul cenușiu al serii se lasă pe deasupra șesului întins al pustei. Siluetele întunecate ale fântânelor cu cumpănă sunt singura întrerupere a liniei nesfârșite dintre cer și pământ. Totuși în cârciumă e multă veselie. Câteva fete frumoase cu părul negru cântă, râd și fac glume. Bărbații beau și fumează. Paharele pline cu vin unguresc auriu se golesc cu repeziciune. Ochii încep să sclipească, inimile bat tot mai repede, începe ceardașul . . . „Primașul" pune în cântecul său tot dorul puternic al peisajului întins și singuratic. Fetele și bărbații se leagănă pe șolduri, la început puțin stăpâniți și ezitând, iar în partea doua a dansului izbucnesc într'un temperament sălbatic. Fetele sboară, jocul se iuțește, iar cântecul viorii se înfierbântă. Dansul se termină cu chiote de veselie: dorul înfocat se topește în fața victoriei unui temperament fierbinte asupra melancoliei

Patru dansuri naționale

cuceresc scenele lumii

Dansul coreografic de astăzi cuprinde dansul clasic, dansul modern și de caracter. Din ultima grupă fac parte dansurile naționale, prin urmare dansurile care sunt dansate de către o întreagă națiune după obiceiurile vechi. Dintr'o listă nesfârșită de dansuri naționale europene, aproximativ 51 sunt dintre cele mai importante pe care trebue să le cunoască fiecare dansator. Din acest număr, patru dansuri care sunt în deosebi caracteristice pentru popoarele respective au cucerit scenele lumii: tarantela italienească, bolero spaniol, ceardașul Ungariei și valsul german. În vremea când aceste dansuri s'au născut din popor, nobilimea Europei dansa baletul originar din Italia și perfecționat mult în Europa de Vest și de Est. În a doua jumătate a secolului trecut, când s'au deșteptat sentimentele naționale ale popoarelor, o seamă de tinere dansatoare s'au lepădat de regulele severe ale baletului, apărând pe scenă în fața publicului cu dansul lor din patrie. Rochița tradițională pentru balet a trebuit să sufere transformarea în costume naționale și fanteziste. Cutezanța a reușit. Dansurile naționale au început să-și serbeze triumful, iar astăzi, trantela, bolero, ceardașul și valsul fac parte din repertoriul fiecărei dansatoare. Patru dansuri, născute din patru națiuni, au devenit bunul comun al întregii lumi artistice. Chiar dacă ele n'au rămas absolut credincioase formei lor tradiționale, totuși dansul este stăpânit de pașii lui dela origine. Caracterul națiunii respective a rămas vizibil. Dorul puternic, pasiunea, pofta de viață și degajarea — și în toate iubirea ca element de bază — au devenit fundamentul coreografiei actuale.

Vioiciunea tarantelei, melancolia ceardașului, pasiunea dansului bolero și seninătatea valsului sunt purtate de o mișcare ritmică perfectă, caracteristica popoarelor cu o cultură desvoltată. Aceste dansuri s'au transformat, din mulțimea mișcărilor înaintașelor rustice, în capodopere. Temperamentele celor patru popoare s'au cristalizat în aceste patru dansuri într'o desăvârșire de așa natură, încât aceste dansuri au putut fi înțeles și reluate în mod egal de orice altă națiie, ca o expresie artistică definitivă.

Dansatoarele s'au reîntors la vechile izvoare, găsind astfel treptat forma definitivă. Aceste dansuri nu sunt o disciplină, ci drumul către sine însuși. Ele s'au născut din firea naturală a popoarelor. *Iro*

VALSUL: destindere

O atmosferă veselă de sărbătoare plutește în sală. Rochiile de mătase ale femeilor sclipesc în toate culorile. Din candelabre se răsfrânge o lumină strălucitoare. Într'un frac elegant, dirijorul dă orhestrei semnalul de începere. Primele măsuri ale nemuritorului vals vienez au început să răsune . . . Lumea își oprește o clipă respirația, apoi încordarea se transformă într'un surâs fericit. Umerii se leagănă și încep să se învârtească automat. Primele perechi deschid dansul. Eliberați de orice greutate pământească bărbații și femeile se lasă răpiți de vraja piruetelor. Uniform avântate, picioarele perechilor alunecă pe parchet, iar ochii își povestesc reciproc: Astăzi e astăzi! — Valsul este simbolul festivității, al frumuseții și al bucuriei lipsită de griji. Tânăr și bătrân sunt furați de acest dans, ritmul său îți pătrunde în sânge fără să i te poți împotrivi. Inimile acelor ce dansează valsul sunt mereu tinere

Fotografiile o arată pe Ursula Deinert dansând ceardaș și tarantela și pe Lisa Kretschmar dansând bolero și vals. Costumele sunt modele din imaginație

TARANTELA: poftă de viață

Ciorchini de struguri încărcați, albi și albaștri împodobesc prăvăliile drumurilor din sat în care se îmbulzește o lume veselă. O adiere ușoară răspândește miros de flori și fructe. Italience cu ochii negri, în port național roșu-alb-verde și bărbați voinici, bine dispuși, sărbătoresc „Sărbătoarea Strugurilor". Una din fete începe tarantela. Pune mâna pe tamburină și o leagănă deasupra capului. Un tânăr se apropie de ea cu pași gingași. Dansul se iuțește se transformă într'un vârtej de mișcări pasionate. Ochii dansatorilor se fixează unii pe alții, urmează pași mărunți, și apoi începe un dans vesel de dragoste, în timpul căruia partenerii seenuziasmează și se îmbată de sburdălnicia lor. O sărbătoare a muncii, undans al plăcerii de a trăi, este tarantela

Pelikan

Cerneală pentru toc rezervor

RENUMITĂ DIN 1889

GÜNTHER WAGNER HANNOVER

MAUSER

Arme de vânătoare, de sport şi de apărare

Maşini de adunat cu 10 clape şi de contabilitate

Scule de măsurat de precizie

MAUSER

S 22

MAUSER-WERKE A.-G. OBERNDORF/N.

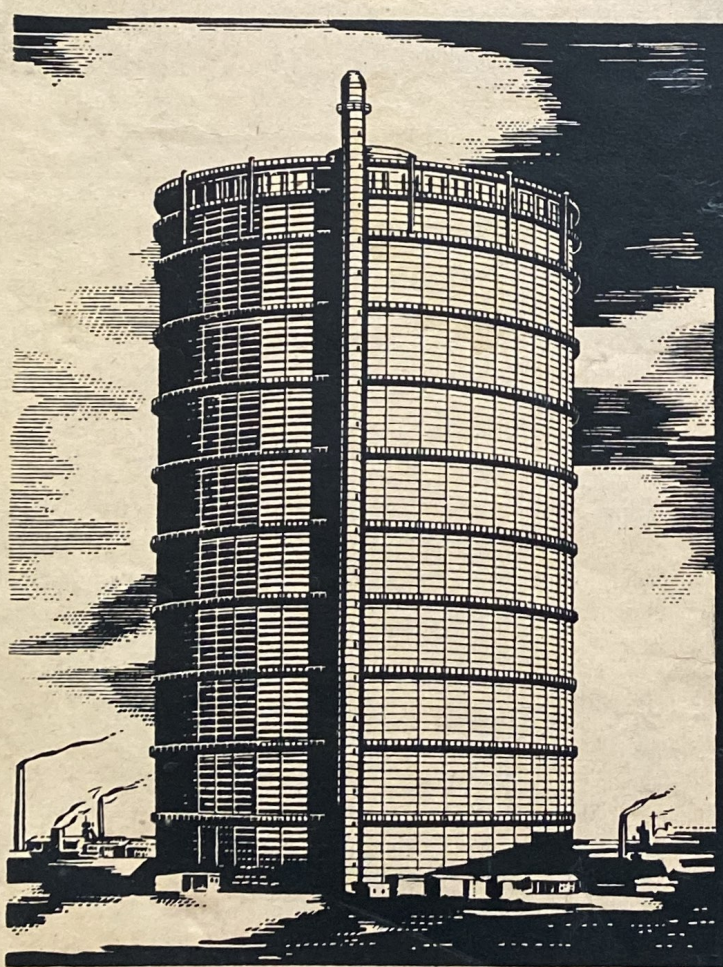

KLÖNNE

Gazometre uscate

pe toate continentele.
Între ele, cel mai
mare şi cel mai mic
din lume.

AUG. KLÖNNE DORTMUND

MIHAI I

„Signal" vizitează
pe cel mai tânăr rege din Europa

M. S. Regele Mihai I în vârstă de 21 de ani, în camera de lucru a castelului, semnând documente de stat

Strănepotului poetei Carmen Sylva îi place muzica. În special melodiile nemuritoare ale lui Mozart și Schubert, El le stăpânește ca un bun cunoscător

Interesul M. S. Regelui față de tehnica modernă este foarte mare. Astfel El își proiectează singur ultimele jurnale cinematografice

M. S. Regele Mihai I, făcând exerciții de tragere cu un pistol automat modern, în apropierea castelului

M. S. Regele Mihai I al României la reședința Sa de vară din Sinaia

Fotografiile: Fritsch, reporter de război (SS, PK)

Ultimele comunicate de pe front sunt discutate cu adjutantul regal cu ajutorul unei hărți. M. S. Regele Mihai I este ținut mereu la curent cu operațiile militare, de către participanții la războiu încercați și de către luptătorii dela Odesa

„Buck" dogele favorit al M. S. Regelui Mihai I își salută stăpânul

În automobilul popular pe care îl conduce singur — un dar din partea Germaniei — tânărul monarh face plimbări prin împrejurimile îndepărtate ale castelului din Sinaia

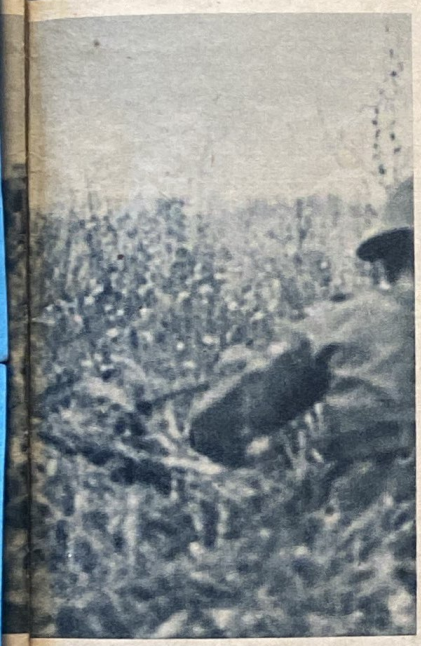

Străpungerea din fugă a liniilor inamice

În amintirea străpungerii victorioase obținută de trupele române în vara trecută pe frontul Caucazilor

1 *În poziția inamică, recunoașterea descoperă și anunță blindate sovietice concentrate. Imediat intră în acțiune apărarea. Obuzele părăsesc unul după altul țeava anticarului sdrobind poziția de așteptare a adversarului.*

2 *Focul se oprește pe neașteptate, iar liniștea ce s'a lăsat brusc este străbătută de câteva comenzi energice ascuțite. Infanteria tresaltă — începe atacul asupra poziției inamice*

3 *În ciuda apărării înverșunate a trupelor sovietice, sprijinite de salvele de foc bine dirijate ale propriilor mitraliere, străpungerea liniei adversare reușește. Adversarul a suferit din nou pierderi mari*

4 *Mișcarea trupelor inamice în retragere este observată cu atenție. Adversarul este urmărit mai departe, în timp ce . . .*

5 *. . . prizonierii sunt aduși din linia de luptă și sunt adunați la adăpostul unei case ce n'a fost încă distrusă complect. Mai târziu vor fi trimeși în lagăre mari colective*

4

5

Buck — dogele favorit al M. S. Regelui Mihai I își salută stăpânul

În automobilul popular pe care îl conduce singur — un dar din partea Germaniei — tânărul monarh face plimbări prin împrejurimile îndepărtate ale castelului din Sinaia

Străpungerea din fugă a liniilor inamice

În amintirea străpungerii victorioase obținută de trupele române în vara trecută pe frontul Caucazilor

1. În poziția inamică, recunoașterea descoperă și anunță blindate sovietice concentrate. Imediat intră în acțiune apărarea. Obuzele părăsesc unul după altul țeava anticarului sdrobind poziția de așteptare a adversarului.

2. Focul se oprește pe neașteptate, iar liniștea ce s'a lăsat brusc este străbătută de câteva comenzi energice ascultate. Infanteria tresaltă — începe atacul asupra poziției inamice.

3. În ciuda apărării înverșunate a trupelor sovietice, sprijinite de salvele de foc bine dirijate ale propriilor mitraliere, străpungerea liniei adversare reușește. Adversarul a suferit din nou pierderi mari.

4. Mișcarea trupelor inamice în retragere este observată cu atenție. Adversarul este urmărit mai departe, în timp ce...

5. ...prizonierii sunt aduși din linia de luptă și sunt adunați la adăpostul unei case ce n'a fost încă distrusă complect. Mai târziu vor fi trimeși în lagăre mari colective.

Soldați ce cad din cer

Instrucția parașutiștilor români

Direcția și intensitatea vântului *sunt indicate de către o păpușă umplută cu nisip, prevăzută cu o parașută și care „sare" cea dintâi din aparat*

După aterisare *parașutistul strânge parașuta în contra vântului, împiedecând astfel încurcarea frânghiilor*

Parașutistul român se pricepe la toate. *Nu de geaba a făcut o temeinică instrucție de infanterie. În fotografie, se văd două căști de piele în spatele unei mitraliere grele*

Dușmanul nu vede bucuros acest lucru. *„Păpușele" minuscule și negre, clătinându-se sub uriașe umbrele albe, astfel plutesc către pământ — soldații ce cad din cer, din aparatul de transport. În spatele inamicului acești bărbați dârzi vor fi totdeauna adversarii cei mai periculoși*

În lupta terestră *parașutistul trebue să stăpânească și mânuirea aruncătorului de flăcări*

Fotografiile: Jacobi, reporter de război (PK)

←

Signal Nr. 1, Anul 4. Numărul 1 din Ianuarie 1943 — Apare de două ori pe lună — Redactor-șef: Wilhelm Reetz; Locțiitor al redactorului-șef: Hugo Mösslang
Editura și tiparul: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstraße 22-26 / Toate drepturile rezervate. All rights reserved

Ați știut că

primul obiectiv fotografic calculat pentru fotografiere a fost un obiectiv Voigtländer? Aceasta s'a întâmplat în anul 1840!

Vă puteți deci închipui ce progrese și ce experiențe stau în obiectivele Voigtländer de azi!

Ele sunt tot atât de perfecționate ca și modernele aparate fotografice Voigtländer cu practicul declanșator de instantanee de pe capac!

Voigtländer

aparatul cu renume mondial

Lohse Uralt Lavendel nu mai poate fi fabricat în cantități nelimitate, totuși el a rămas veritabil și neschimbat ca mai înainte. Dacă știm să facem puțină economie, el ne va ajunge mai mult timp, căci sunt suficiente numai câteva picături pentru a ne crea un sfert de oră de înviorare și recreație. Și de aceasta avem nevoie, căci într'un mediu cu aer proaspăt răcoritor viața e mai plăcută, iar munca mai ușoară.

BÜSSING NAG

Vehicule cu transmisiunea pe toate roțile pentru terenuri impracticabile

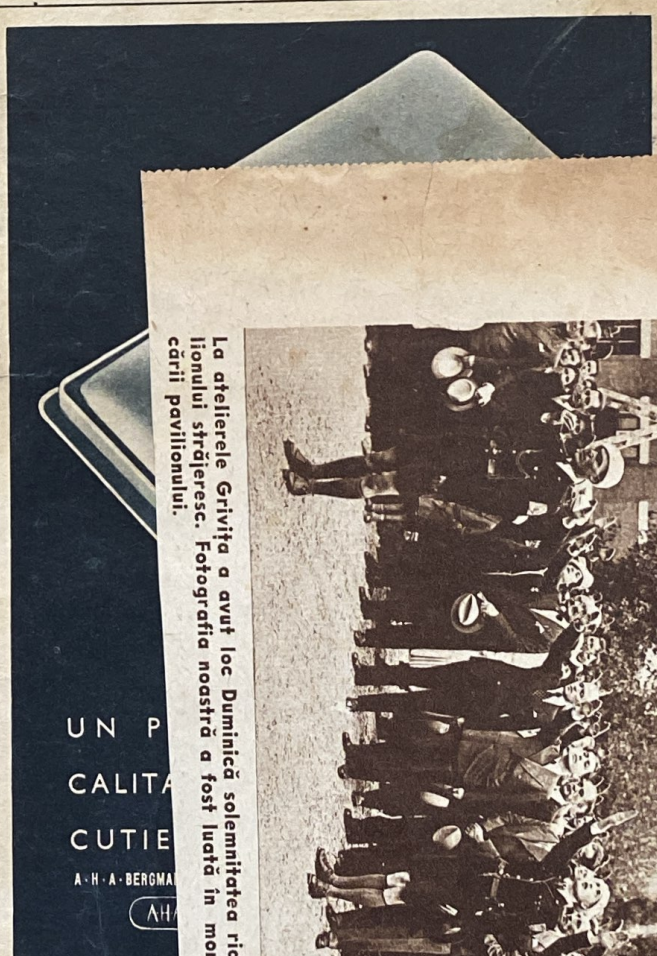

UN P
CALITA
CUTIE
A·H·A·BERGMA
AHA

La atelierele Grivița a avut loc Duminică solemnitatea ridicării pavilionului străjeresc. Fotografia noastră a fost luată în momentul ridicării pavilionului.

Signal

Înaintea și înapoia culiselor

Două fotografii dela Opera din Harcov care dă reprezentațiile sub conducere germană. Sus, primirea gajului, jos, o scenă din „Dama de pică“ de Ceaicovski

Mittelstaedt (PK)